

BOBV

**Butlletí Oficial
del Bisbat de Vic**
Setembre-octubre

Sumari

3.057

ESGLÉSIA DIOCESANA		263	La missió al cor
		264	<i>Dilexi te</i> : Església que s'agena-
Decret			lla davant el pobre
246	Decret 23/2025 d'aprovació del reglament de funcionament de la Delegació Episcopal per al Patrimoni Cultural	Activitats Pastorals del senyor Bisbe	
		266	Setembre-octubre
		Cancelleria - Secretaria General	
Homilies		270	Reglament de funcionament de la Delegació Episcopal per al Patrimoni Cultural
248	Jubileu diocesà		
251	Romiatge diocesà a Montserrat amb motiu del Mil·lenari del monestir benedictí		
		Institut Superior de Ciències Religioses de Vic	
Altres textos		276	Nou director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic
255	Carta amb motiu dels «recessos» del curs pastoral 2025-2026		
		CRÒNICA DIOCESANA	
Glossa setmanal			
257	Que ningú no pugui dir que no hi ha estat convidat	277	Dia de la Catedral i Jornada Diocesana
258	Jubileu diocesà a la catedral	279	Romiatge diocesà a Montserrat amb motiu del Mil·lenari del monestir
259	Ble que vacil·la... flama viva		
260	La pau, signe d'esperança		
261	<i>No us oblideu de practicar l'hospitalitat</i> (He 13,2)	281	Acte inaugural del curs acadèmic 2025-2026 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic
262	Necessitem recuperar la importància del cor (<i>Dilexit nos</i> , 2)		

282	Pelegrinatge diocesà a Roma		instauració del catecumenat
	amb motiu del Jubileu 2025	306	Convivències dels seminaris-
			tes del Seminari Major Interdi-
	SANTA SEU		ocesà
		307	Celebració del 25è aniversari
	Sant Pare		de la instauració del catecu-
286	Missatge del sant pare Lleó XIV		menat a les diòcesis amb seu a
	per a l'111a Jornada Mundial del		Catalunya
	Migrant i del Refugiat	309	Inauguració del curs 2025-
289	Missatge del sant pare Lleó		2026 del Seminari Major Inter-
	XIV per a la XL Jornada Mundi-		diocesà de Catalunya
	al de la Joventut	311	Reunió núm. 260 de la Confe-
			rència Episcopal Tarraconense
	CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA	314	Acte inaugural del curs aca-
			dèmic 2025-2026 de l'Ateneu
296	Declaració institucional sobre		Universitari Sant Pacià
	la massacre a Gaza	316	Reunió de les Delegacions de
			Missions de les diòcesis amb
			seu a Catalunya
	CONFERÈNCIA EPISCOPAL	318	Mil·lenari Jove a Montserrat
	TARRACONENSE		
298	Carta dels bisbes de les diò-		
	cesis amb seu a Catalunya als		
	joves		
304	Carta dels bisbes de les diòce-		
	sis amb seu a Catalunya amb		
	motiu del 25è aniversari de la		

Església Diocesana

Decrets

DECRET 23/2025

D'APROVACIÓ DEL REGLAMENT DE FUNCIONAMENT DE LA DELEGACIÓ EPISCOPAL PER AL PATRIMONI CULTURAL

Vist que per decret 20/2025, signat el dia 31 d'agost del 2005, s'erigia la Delegació Episcopal per al Patrimoni Cultural del Bisbat de Vic;

Vist que en l'esmentat decret es disposava que s'establís un reglament de funcionament de la susdita Delegació Episcopal per al Patrimoni Cultural;

Vist que el dia 15 d'octubre del 2025 s'ha rebut petició d'aprovació del susdit reglament, que s'ajusta a la normativa del Codi de Dret Canònic, segons parer del Vicari Judicial del bisbat de Vic,

PEL PRESENT DECRET APROVO EL REGLAMENT DE FUNCIONAMENT DE LA DELEGACIÓ EPISCOPAL PER AL PATRIMONI CULTURAL, que entrarà en vigor en el dia d'avui, i dispo-
so que es notifiqui i es publiqui en el Butlletí Oficial del Bisbat de Vic.

Ho decreto i ho signo a Vic, el dia 17 d'octubre del 2025.

+ Mons Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

HOMILIES

JUBILEU DIOCESÀ - 2025

Catedral de Sant Pere de Vic, 14-9-2025

Què n'és, de bo i agradable, / viure tots junts els germans, llegim en el salm 132. Aquest és també el goig del pare i pastor, en nom i en presència de Crist, d'aquesta Església de Vic, que contemplant-vos s'alegra en l'escaiença avui del vint-i-dosè aniversari de l'ordenació episcopal i de l'inici del ministeri al servei d'aquest bisbat. El pare gaudeix de veure els seus fills aplegats; però si és gran el meu goig, ho és infinitament més el del Pare del cel que veu els seus fills units pel poder de la sang del seu Fill unigènit. Ell, amb la seva mort i resurrecció, ha fet de tots nosaltres un poble reial, uns sacerdots dedicats a Déu. La mirada de Déu a aquesta nostra assemblea és el nostre goig i la nostra esperança, perquè, com també canta el salm abans esmentat: *És aquest l'aplec que el Senyor beneeix: / li dona la vida per sempre*.

Germans, fills estimats de Déu, vinguts d'arreu de la nostra geografia diocesana —laics i religiosos, acompanyats dels vostres pastors, els preveres, i dels diaques, acollits, en aquesta església catedral basilica de Sant Pere de Vic, pel capítol catedralici, encapçalat pel seu degà—: avui celebrem tots plegats, en la commemoració de la consagració d'aquest temple, el Jubileu Diocesà, en aquest Any Sant del 2025, amb la certesa que el Senyor ens dona la vida per sempre. Sí, és gran la misericòrdia de Déu, més enllà del nostre pecat i de la nostra mort. Aquesta certesa ens l'atorga l'esperança que no defrauda, com ens remarcava el sempre estimat i recordat sant pare Francesc. L'amor de Déu no abandona mai el seu poble: aquest és el fonament de la nostra esperança.

Hem escoltat en la segona lectura com sant Pau deia als cristians de Roma: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor*. L'Esperit, vessant-se en els nostres cors, ens dona la certesa de l'amor de Déu que, en Jesucrist, el seu Fill, s'ha manifestat plenament. Ell, morint per nosaltres en la creu i ressuscitant d'entre els morts, ens ha aconseguit el do dels

dons, l'Esperit Sant, que habita dins nostre vessant-hi l'amor de Déu. Perquè el cor de la persona humana és el lloc on som estimats i des d'on podem estimar. Adonem-nos de qui som, els cristians: els estimats, que no podem fer res més que estimar. Aquesta fe que alimenta la nostra esperança i actua en la caritat ha acompanyat sempre la nostra Església de Vic en tots els avatars de la història. Avui, al presbiteri, acompanyant el Jubileu Diocesà, hi ha una taula pintada que representa justament la Pentecosta, la vinguda de l'Esperit sobre l'Església, com ens relaten els Fets dels Apòstols. Ens acompanya en aquesta celebració a l'espera de ser col·locada en el seu lloc, la capella de l'Esperit Sant i sala capitular d'aquesta catedral. Va ser pintada a principis del segle XVII, justament l'any 1609, pel pintor vigatà Joaquim Albareda (s'hi representa el Cenacle...). L'Esperit Sant sempre ha acompanyat l'Església impulsant-la, com si fos l'ànima, a la missió i a la santedat. En cada moment de la història i en circumstàncies canviants, la fe en Crist dels fidels de la nostra diòcesi s'ha mantingut sempre en el si de l'Església catòlica, en comunió amb el bisbe de Roma. També avui, en la gran primera assemblea eucarística diocesana des de l'elecció del nou papa, expressem la nostra comunió, estima i obediència a Lleó XIV. Deixem-nos, doncs, guiar per l'Esperit. Ell en els nostres cors ens ensenya la veritat en l'amor i a estimar en la veritat, amb la seva força l'Església es llença a l'aventura missionera, veient sorgir els dons i carismes que, servant la comunió eclesial, l'enriqueixen en el servei dels germans, assenyalamment els petits i els pobres, els ancians i els malalts.

Estimats germans i germanes, som «pelegrins d'esperança», com diu el lema del Jubileu del 2025. Els cristians som cridats enmig del món a donar raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,23). Hem rebut el regal de la fe, enmig d'una societat d'increença, sense cap mèrit nostre. Aquesta fe ens obre l'horitzó de l'esperança. Solament qui té esperança, qui té un terme al davant pot caminar. Però ja sabem com hem de caminar. Recordem aquell proverbi africà: «Si vols caminar ràpid, ves sol; però si vols arribar lluny, camina amb els altres.» Els cristians no hem estat pensats per a caminar sols. El Senyor ha volgut —perquè ens coneix, ja que ens ha estimat i creat— salvar-nos com a poble. Som el poble fidel del Senyor, que ens ha rescatat del poder de les tenebres i ens ha traslladat al regne de la llum. No som sols en el nostre pelegrinatge per aquest món vers la plenitud del Regne; caminem plegats, experimentant l'acolliment dels nostres germans. I això no és quelcom accessori, sinó essencial al seguiment de Crist, que neix del baptisme. Som família de famílies. La nostra assemblea en aquesta jornada diocesana expressa el que som: la gran família dels creients en Crist en aquesta terra

del bisbat de Vic. «Tots som tots»: joves i grans, infants i ancians, homes i dones, sans i malalts, nascuts en aquesta terra o vinguts d'un altre país, amb la pell més o menys bruna, parlant una llengua o una altra. Volem ser més i més, en aquest moment de la història, en aquesta nostra Església, comunitats acollidores i missioneres, amb un cor sense fronteres, amb uns braços que estrenyen tothom, amb una mirada que acull i estima, amb una boca que transmet veritat i amor. Més breument: volem que Crist sigui el veritable centre de les nostres comunitats i parròquies.

Jesús, tal com hem escoltat en l'evangeli, és el compliment «avui» de les paraules del profeta Isaïes, el qui proclama l'any de gràcia del Senyor, perquè és l'ungit per l'Esperit i duu la bona nova de la llibertat i de la llum als desvalguts, als captius, als cecs, als oprimits. Nosaltres acollim els seus dons que ens alliberen i salven. I, al mateix temps, ja que som omplerts de l'Esperit pel baptisme i la confirmació, volem respondre al repte de l'evangelització en aquests moments d'emergència missionera. Tots, començant pels pastors i responsables, hem de potenciar tot el que expressi la dimensió familiar de les nostres parròquies. El buit interior i la manca d'esperança que tenalla el cor de tantes persones, els fa cercar el que realment pugui donar sentit a tota la seva existència, obrint-los un horitzó nou que els impulsi a seguir caminant; en aquesta situació, per tant, és una necessitat vital el testimoniatge no sols de cada un dels cristians, sinó també de les comunitats cristianes com a tals, amb l'amor fratern i la presència de Crist enmig d'elles. En la foscor de la nit d'una societat mancada d'esperança, les nostre petites comunitats han de ser fars que orientin els qui cerquen el Déu vivent.

Els qui tenim el do de creure en Crist en ple segle XXI tenim la gran responsabilitat de ser testimonis creients i creïbles entre els nostres coetanis. Els cristians no podem viure camuflats dins l'ambient imperant d'increença. Encara que hom pogués tenir consciència de ser l'únic catòlic en l'àmbit en què es mou –familiar, laboral, social–, seria molt trist viure amagant la pròpia identitat més pregona. No hem de tenir ni por ni vergonya de manifestar de manera humil la nostra fe en Crist. Molts, potser sense ni adonar-se'n, cerquen la veritat que pugui il·luminar-los en les foscores que sotgen el seu cor. El testimoniatge de fe d'algú proper a ells pot obrir l'horitzó de l'esperança.

Un repte per a tots i cada un de nosaltres en el curs pastoral que iniciem podria ser, doncs, proposar-nos l'anunci de Crist a una persona concreta del nostre entorn. N'hi

ha molts que es debaten entre la fe i la increença, emportats per les ideologies que neguen el Déu creador, la llibertat que Crist ens ha aconseguit i la fraternitat universal que brollen del Pare comú i de la sang redemptora de Jesús. Podríem dir que ells són com un *ble que vacil·la* (expressió que trobem en l'Escriptura: Is 42,3; Mt 12,20), on encara resta alguna espurna fumejant. La nostra pregària acompanyada de paraules oportunes, dictades per la caritat i la prudència –les quals poden incloure una invitació a activitats de primer anunci–, poden ajudar a fer que el ble vacil·lant es torni flama viva de la joia de l'Evangeli que omple el cor del qui s'ha trobat amb Jesús viu.

Germans i germanes, som «pelegrins d'esperança», amb la certesa que *l'esperança no defrauda*. Sabem i experimentem com l'Esperit Sant ens guia, impulsa i enforteix. *L'amor de Déu ha estat vessat en els nostres cors per l'Esperit que ens ha estat donat*. L'Esperit, doncs, és el principi de la nostra esperança, que ens fa solcar els mars de la història entre els consols de Déu i les persecucions del món. Confiats en Déu llancem-nos, ancorats en la creu de Crist, la nostra esperança, a viure la santedat i la missió que ens són pròpies. Que santa Maria, Mare de l'esperança, intercedeixi per tots nosaltres i per tots els qui formen l'Església de Vic. Així sigui.

ROMIATGE DIOCESÀ A MONTSERRAT AMB MOTIU DEL MIL·LENARI DEL MONESTIR BENEDICTÍ

Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, 4-10-2025

Dissabte - setmana XXVI - I / Memòria litúrgica de Sant Francesc d'Assís

Hem pujat com a romeus a la muntanya santa per celebrar la missa als peus de la nostra patrona i senyora, la Mare de Déu de Montserrat. Hem vingut en aquest any en què el monestir de monjos benedictins celebra el mil·lenari de la seva fundació. Venim de diferents llocs de Catalunya, perquè sabem que la casa de la mare ho és sempre de tots els germans. Un gran nombre de persones de moltes parròquies del bisbat de Vic estem participant en el romiatge amb motiu del Mil·lenari de Montserrat. Volem unir-nos a l'acció de gràcies a Déu de tota la comunitat monàstica, encapçalada pel seu pare abat, i, al mateix temps, compartir la joia d'aquesta celebració, que ens parla de fe cristiana i de fidelitat. Han estat mil anys des d'aquell 1025 en què Oliba, com a abat del monestir de Santa Maria de Ripoll, fundava la petita comunitat de monjos de

Santa Maria de Montserrat. Per aquesta raó —la relació amb Oliba, bisbe de Vic i abat de Ripoll— no podia mancar la presència de la nostra diòcesi en aquesta commemoració mil·lenària.

La meta de tot romeu és posar-se als peus de la Moreneta. De fet, quan fa temps que no pugem, tenim enyorança de veure-la, de tocar la seva imatge i de presentar-li el que duem al cor. Ara, en aquesta celebració eucarística, ens sentim privilegiats de ser on som. Per això no volem perdre ni un instant del que estem vivint, sabent que és un moment de gràcia intensa del Senyor. Ell sempre es dona sense mesura, com va fer a les noces de Canà de Galilea i al Calvari. En ambdues situacions Maria hi era amb la presència de dona atenta, donant-nos la seva indicació, referint-se al seu Fill: *Feu tot el que ell us digui* (Jn 2,5) i, al peu de la creu, rebent el testament de Jesús: *Dona, aquí tens el teu fill... Aquí tens la teva mare* (Jn 19,27). Per això acollim una vegada més Maria com la nostra mare —ens l'ha donada Jesús, per tal que la rebem en el nostre cor!— i volem estar atents al que el nostre Mestre ens diu, per ser més i més deixebles d'ell.

En l'evangelí que acabem d'escoltar hem vist com Jesús rebia amb alegria els deixebles que havia enviat a proclamar l'Evangeli de dos en dos. El Senyor irromp, ple de l'Esperit Sant, en pregària d'acció de gràcies: *Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills tot això que heu amagat als savis i als entesos. Sí, Pare, així us ha plagut a vós* (Lc 10,21). Així és: Jesús dona gràcies per aquells que han rebut la Bona Nova, aquells que, com ha dit, són senzills. Deu ser que la saviesa arrogant no dona cabuda en el cor a la gratuïtat de l'amor misericordiós de Déu a favor dels homes. No oblidem que, com al principi de l'evangelí de Lluc, solament els qui tenen mirada de nen i cor de pobre poden obrir-se a la nova del Salvador, del Messies, del Senyor (cf. 2,12).

Som aquí, a la basílica del santuari de la Mare de Déu de Montserrat, amb la fe, curullada de confiança, en els nostres cors, escoltant com Jesús dona gràcies al seu Pare per la nostra fe en ell. En una societat d'increença, on moltes persones properes a nosaltres han abandonat la fe cristiana o, com a mínim, deixen de transitar pels camins de la pregària i dels sagraments de l'Església; en aquesta societat, nosaltres professem la nostra fe cristiana, amb la certesa del que diu sant Joan en la seva primera carta: *La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món* (5,4), mentre li supliquem de perseverar

sempre en la nostra creença, en el si de l'Església catòlica, i, al mateix temps, fer-nos missioners de Crist enmig de la nostra societat.

La fe en Crist és el fonament i la respiració d'aquesta comunitat de monjos benedictins, com ho ha estat en aquests mil anys de la seva història. La fe en el Déu trinitat és la que dona alè en la quotidianitat de la vida regular dels qui, seguint les petjades de sant Benet, volen lliurar-se del tot a Déu, cercant la llibertat dels fills de Déu, en el seguiment de Crist. *L'ora et labora*, amb l'accent del lege i *in communitate*, és el que resumeix el mil·lenari que celebra aquest monestir de Santa Maria de Montserrat, al qual ens unim tots nosaltres, des de les nostres parròquies i bisbats, associacions i confraries.

No puc deixar de fer una pinzellada sobre dues realitats que coincideixen en aquest dia 4 d'octubre. La primera és la Jornada Mundial del Migrant i Refugiat que se celebra avui i demà, per voluntat del sant pare Francesc i recollida per Lleó XIV. Els migrants que hi ha entre nosaltres, de diferents procedències, són signe d'esperança per a aquest país nostre, on aquesta virtut no es reflecteix gaire quan manquen com mai compromisos de futur en el matrimoni i la vida sacerdotal i religiosa, i on estem passant un hivern demogràfic, amb una mancança molt significativa de fills, que no assegura el relleu generacional. A més, hem de mirar sempre els migrants i refugiats amb la seva dignitat de persones i practicar el que ens diu la carta als cristians Hebreus: *No deixeu mai d'estimar-vos fraternalment ni d'acollir els forasters* (13,2). Lleó XIV, en el missatge per a aquesta jornada, afirma: «Els migrants i els refugiats catòlics poden esdevenir avui missioners d'esperança en els països que els acullen [...]. Amb el seu entusiasme espiritual i la seva vitalitat poden contribuir a revitalitzar comunitats eclesials endurides i cansades, en les quals avança amenaçadorament el desert espiritual. La seva presència ha de ser reconeguda i apreciada com una veritable benedicció divina.»

La segona pinzellada és que avui és la memòria de sant Francesc d'Assís. En la coincidència d'aquesta festa i la nostra estada en aquesta muntanya meravellosa, no puc deixar de fer referència al gran amor que tenia el *Poverello* d'Assís a totes les criatures a causa del Creador. Un dels seus primers biògrafs va escriure: «Anomenava “germà” o “germana” totes les criatures, descobrint d'una manera admirable i notòria els secrets de cadascuna. I això ho aconseguia perquè havia conquerit la llibertat de la glòria

reservada als fills de Déu. Ara en el cel, oh bon Jesús, us proclama admirable amb els àngels, ell que en la terra predicava a totes les criatures que vós sou digne d'infinit amor» (Tomàs de Celano, *Vida primera*, XXIX, 80.81). Que sant Francesc, el germà universal, intercedeixi per la pau en aquests moments crucials, en què sembla que la fraternitat universal s'oblida per altres interessos. Que regni la pau en tots els pobles de la terra i que tots nosaltres siguem artesans de pau desarmats i desarmants, d'aquells a qui Jesús diu: *Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills* (Mt 5,9).

Hem escoltat com Jesús deia als seus deixebles: *Alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel* (Lc 10,20). Que aquesta sigui, doncs, la nostra pregària, tot mirant nostra Senyora de Montserrat: que ella ens guiï cap al cel, com li cantem en el Virolai, amb lletra de Mn. Jacint Verdaguer, fill de Folgueroles. Que Maria ens faci estimar la nostra terra, com pertoca a tot cristià, sabent que tenim la pàtria definitiva al cel, on veurem cara a cara a qui ara invoquem de cor a cor, la nostra mare i patrona. Que així sigui.

Altres textos

CARTA AMB MOTIU DELS «RECESSOS» DEL CURS PASTORAL 2025-2026

ALS PREVERES I DIAQUES DEL BISBAT DE VIC

Benvolguts germans:

El nou curs pastoral 2025-2026 ja està en marxa. La Jornada Diocesana i el Jubileu Diocesà foren, en aquest cas, el tret de sortida de les activitats evangelitzadores, pastorals, formatives i celebratives en les nostres parròquies, comunitats i associacions. Déu vulgui que aquest temps de gràcia que tenim al davant doni molts fruits de santedat i de missió en la nostra Església diocesana.

Com ja és «tradició» entre nosaltres, els preveres i els diaques amb el bisbe, cada mes tenim el dia de «recés», un matí en què ens trobem per escoltar-nos i animar-nos a seguir en la donació pastoral que demana el ministeri que hem rebut. Haig d'expressar la fidelitat de molts a aquesta cita mensual. Encoratjo, també, a participar-hi, a no defallir, perquè no és pas una qüestió baldera la presència de cada un de nosaltres en aquest trobament de fraternitat, formació i pregària.

En el format del desenvolupament de la sessió de cada «recés», en aquest curs hi haurà una més gran presència de temps de meditació i pregària personal; també hi haurà, quan es vegi necessari, diàleg en grup; i no mancarà el temps de pregària comunitària. Hem pensat que el tema del curs serà entorn de l'encíclica del sant pare Francesc *Dilexit nos*, sobre l'amor humà i diví del cor de Jesucrist, amb un eix: «Necessitem recuperar la importància del cor» (núm. 2). El format pensat sembla el més adient per a aquest tema.

Juntament amb aquesta comunicació hi ha el calendari de les dates previstes per al «recés» de cada mes i el lloc en què es desenvoluparà.

Reitero la necessitat de participar en aquestes trobades fraternals i formatives. No oblidem que no exercim el ministeri aïlladament, sempre ho fem en el si d'un presbiteri diocesà, en aquell «nosaltres» que fa néixer la fe cristiana i el sagrament de l'orde rebut.

Resto servidor vostre en Crist, bon Pastor.

Vic, 17 de setembre del 2025, 222è aniversari de la consagració de la catedral de Vic

Glossa setmanal

QUE NINGÚ NO PUGUI DIR QUE NO HI HA ESTAT CONVIDAT

[7 de setembre del 2025]

Diumenge vinent, 14 de setembre, a les cinc de la tarda se celebrarà la Jornada Jubilar diocesana a la catedral de Vic, precedida d'una matinal d'activitats, al Seminari Diocesà, per a enfortir la nostra comunió com a Església. És bo que celebrem aquest any sant tots junts com a bisbat, per a experimentar que som una «família de famílies» i per a compartir els signes d'esperança que el Senyor suscita entre nosaltres. Som «pelegrins d'esperança» i, aollint el do de la fe en els nostres cors, volem ser els evangelitzadors que el nostre món necessita. Hi ha moltes persones que cerquen l'esperança que no defraudi i, per això, hem de ser conscients del tresor que es troba enmig de les nostres petites o grans comunitats: la presència de Crist, esperança viva.

La invitació a participar en la Jornada Jubilar —tant al Seminari al matí, com a la tarda a la catedral— és per a tots els qui formem el nostre bisbat de Vic. Tots sou convidats a gaudir de l'experiència de ser Església, enmig d'un món que es tanca a la transcendència i no té present que en tot cor veritablement humà hi ha sempre set de plenitud. D'aquí que molts siguin capaços de trencar el sistema establert convertint-se en cercadors de sentit i apropant-se a l'Església.

Tots convidats, doncs, a venir a trobar-nos amb una Església viva, que lluita, treballa, serveix, estima, enmig de les dificultats i embats del món, amb la humilitat dels qui ens sabem pobres i pecadors. L'esperança de les comunitats cristianes no rau en la nostra capacitat, sinó en la misericòrdia del nostre Déu, que brota del cor de Jesús. La invitació és per a tots, sabent que la sola presència de cada un de nosaltres és un do del Senyor per a tothom.

Tant de bo que arribés a molts la meua invitació a participar en la Jornada Jubilar diocesana. Aquesta és la tasca dels responsables de les comunitats i de tots els qui

llegiu aquestes línies. És tan bo que siguem molts per a expressar el que som, que he donat permís per a suprimir les misses del matí del diumenge 14 de setembre, per tal que els pastors de les parròquies puguin acompanyar-vos als qui desitgeu i pugueu venir. Sentiu-vos convidats, sobretot, famílies senceres: pares, fills, avis. L'Església no és pas de compartiments estancs, sinó que tots hi tenim cabuda, sense exclusió de cap mena, ni d'edat ni d'origen ni de llengua, Així, doncs, que ningú no pugui dir que no hi ha estat convidat!

JUBILEU DIOCESÀ A LA CATEDRAL

[14 de setembre del 2025]

Com a família eclesial celebrem aquest diumenge 14 de setembre el Jubileu diocesà a la nostra catedral. Aquesta jornada és plena de sentit, perquè hi volem fer palès el que som: la gran família dels fills de Déu que peregrina en aquesta terra beneïda del bisbat de Vic. El Senyor ha volgut que la salvació de la humanitat es fes per mitjà de la història d'un poble, el d'Israel, i, en la plenitud dels temps, per l'Església, poble de Déu. No som sols en el nostre pelegrinatge per aquest món vers la plenitud del Regne, caminem plegats, experimentant l'acolliment i la fraternitat dels salvats per Jesucrist. Caminar junts, doncs, no és una mera relació funcional, en el sentit d'una necessitat pragmàtica, sinó que és essencial al seguiment de Crist, que neix de la fe i del baptisme. Sense l'experiència de comunitat cristiana no hi ha autèntica vida cristiana.

Enfortir l'acolliment mutu i la fraternitat, amb tot el que signifiquen en la quotidianitat, és un repte per a tots nosaltres. Sempre ho ha estat; però, en aquests moments en què hi ha tendència vers l'individualisme, tots hem de fer un esforç per potenciar tot el que expressi l'aspecte familiar de les nostres parròquies i comunitats; encara més, al meu entendre, en aquests moments d'emergència missionera. El buit interior i la manca d'esperança que tenalla el cor de tantes persones els fa cercar el que realment pugui omplir-los i els obri un horitzó nou que els impulsi a seguir caminant. En aquesta situació, per tant, és una necessitat vital el testimoniatge no sols de cada un dels cristians, sinó també de les mateixes comunitats cristianes, amb l'amor fratern i la presència de Crist, enmig d'elles. En la foscor de la nit d'una societat mancada d'esperança, les nostre petites parròquies han de ser fars que orientin els qui cerquen el Déu vivent.

El Jubileu diocesà que celebrem en aquest diumenge ens duu, doncs, a enfortir més i més la nostra esperança. Hem de ser capaços de compartir el que batega en el més íntim del nostre cor. Les experiències dels germans ens ajuden a veure que no som sols, que tots anem caminant enmig de les lluites de cada dia, sentint com Jesús camina amb nosaltres i, com als deixebles d'Emaús, ens abrusa el cor i ens obre els ulls, quan ens explica les Escripures i ens parteix el pa. La missa dominical és la gran escola de caritat i d'unitat que, diumenge rere diumenge, som convocats a viure per ser testimonis de fraternitat i d'esperança.

BLE QUE VACILLA... FLAMA VIVA

[21 de setembre del 2025]

L'inici del curs escolar i l'acabament de l'estiu ens duen a la normalitat de les activitats evangelitzadores i pastorals en les nostres parròquies i comunitats. Els mesos que tenim al davant són un temps de gràcia que hem de viure amb intensitat. Les dificultats de l'època present les hem de veure més com a reptes que no pas com a meres contrarietats. Certament que no són temps fàcils per a evangelitzar. Realitats en altre temps evidents no funcionen ja com abans: la inscripció a la catequesi com a preparació a la primera comunió o la confirmació, entre altres. Simultàniament, però, sorgeixen iniciatives capaces de motivar persones que cerquen el sentit profund de l'existència: el catecumenat, grups d'aprofundiment en la fe, els recessos Emaús, els sopars Alpha i altres realitats missioneres i pastorals.

El que sí que hem de tenir clar, els qui tenim el do de creure en Crist enmig del nostre món en ple segle XXI, és que hem de ser testimonis creients i creïbles entre els nostres coetanis. Els cristians no podem viure camuflats dins l'ambient imperant d'increença. Encara que hom pogués tenir consciència de ser l'únic catòlic en l'ambient en què es mou –familiar, laboral, social– seria molt trist viure amagant la pròpia identitat més pregona. No hem de tenir ni por ni vergonya de manifestar de manera humil la nostra fe en Crist. Molts, potser sense ni adonar-se'n, cerquen la veritat que pugui il·luminar-los en les foscores que sotgen el seu cor. El testimoniatge de fe d'algú proper a ells pot obrir un horitzó nou en la seva vida.

Un repte per a tots i cada un dels catòlics de la nostra diòcesi per al nou curs podria ser proposar-nos l'anunci de Crist a una persona concreta del nostre entorn. N'hi

ha molts que es debaten entre la fe i la increença, emportats per les ideologies que neguen el Déu creador, la llibertat que Crist ens ha aconseguit i la fraternitat universal que brollen dels fets del Pare comú i la sang redemptora de Jesús. Podríem dir que són com un *ble que vacil·la* (expressió que trobem en l'Escriptura: Is 42,3; Mt 12,20), on encara resta alguna espurna fumejant. La nostra pregària acompanyada de paraules oportunes, dictades per la caritat i la prudència —les quals poden incloure una invitació a activitats de primer anunci—, poden ajudar a fer que el ble vacil·lant es torni flama viva de la joia de l'Evangeli que omple el cor del qui s'ha trobat amb Jesús viu.

LA PAU, SIGNE D'ESPERANÇA

[28 de setembre del 2025]

No hem d'oblidar que som de ple en el Jubileu del 2025 i que el missatge central d'aquest Any Sant és l'esperança. El sant pare Francesc en *Spes non confundit*, la butlla de convocatòria del jubileu, ens demanava d'obrir els ulls als signes dels temps i veure com ens fan descobrir signes d'esperança enmig nostre. En concret, el Papa posava com a primer signe d'esperança la pau. Han passat vuit mesos de l'any jubilar i la pau no és lluny de ser una realitat en el nostre món. Les armes no callen i la mort s'estén en aquells llocs on impera la guerra. Ens colpeixen per la seva proximitat els conflictes bèl·lics a Ucraïna i a Terra Santa; sense oblidar altres llocs, com el Congo i diversos països del món.

La pau com a signe d'esperança no sembla pas ser present del tot entre nosaltres. Però sí que tots podem, individualment i grupalment, ser signes d'esperança si de debò ens creiem el que ensenyà Jesús en el Sermó de la Muntanya: *Feliços els qui posen pau, Déu els reconeixerà com a fills* (Mt 5,9). El sant pare Lleó, des del primer moment en què iniciava el seu ministeri petrí, ens ha encomanat de viure aquesta benaurança. Ho va fer aportant al món la pau del Ressuscitat, amb la seva salutació: *Pau a vosaltres* (Jn 20,19). De fet, la pau és un do messiànic. Jesús comunica la pau a qui acull la vida nova que brolla de la seva mort i resurrecció. El Messies que ha passat pel sofriment i la mort és causa de vida i de pau.

«Pau desarmada i desarmant», és l'expressió que Lleó XIV ha fet servir en moltes ocasions. Solament pot desarmar el qui no té armes ni utilitza la violència per a expressar les seves idees o solucionar els seus problemes. La polarització, que divideix la soci-

etat mirant l'altre, el qui pensa diferent, com un enemic, no és pas una actitud que propiciï la pau. Els cristians som urgits a mirar tota realitat del nostre món a la llum de Crist. Ell ens ha incorporat a la vida nova que brolla de la seva Pasqua. Com he dit, el primer do de la Pasqua és la pau. Jesús ha reconciliat, al preu de la seva sang, Déu amb la humanitat. Ha fet de tots els pobles de la terra un sol poble. La fraternitat que brolla de la creu i resurrecció de Crist abraça tota persona humana, sense cap distinció: tothom té Déu com a Pare, i tots hem estat rentats amb la sang de Jesucrist. L'única mirada possible, doncs, a l'altre, sigui qui sigui, és la de germà.

La pau com a signe d'esperança ens demana, per tant, que treballem en el nostre cor la fraternitat universal. La pregària per la pau és una necessitat sempre, perquè encara no s'ha manifestat gloriosament Jesús, com anhela la nostra esperança. No oblidem la recomanació que ens feia sant Joan Pau II de resar el sant rosari, pregària de pau. El seu ritme afavoreix la pau interior, i la intercessió de Maria, Reina de la Pau, és de gran vàlua, perquè ho pot tot davant el seu Fill.

NO US OBLIDEU DE PRACTICAR L'HOSPITALITAT (He 13,2)

[5 d'octubre del 2025]

Des de l'any 1914 l'Església celebra la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat. El sant pare Lleó, en ocasió d'aquesta jornada, ha escrit un missatge on posa en relació, en aquest any jubilar, la migració i l'esperança. El tema dels migrants i els refugiats causa polèmica entre nosaltres, perquè afecta la quotidianitat i demana solucions polítiques, les quals han de tenir sempre en compte la dignitat de tota persona humana, més enllà de la seva procedència i de la manera com han accedit al nostre país. La por a la migració no ens ha de fer perdre la visió de la persona, de la seva motivació a convertir-se en migrant, amb tot el que això comporta de perill de pèrdua de la pròpia vida, de sofriment, d'incomprensió, de rebuig, de precarietat. El migrant i el refugiat, el que cerquen sobretot és la felicitat per a ells i la seva família: el que tota persona humana desitja. Això és el que justifica la necessitat de la migració, que ha acompanyat i acompanyarà la història de la humanitat.

Molts dels migrants que coneixem i que són veïns nostres i, encara més, germans de la nostra comunitat cristiana, són «testimonis privilegiats de l'esperança viscuda

en la quotidianitat, a través de la seva confiança en Déu i la seva resistència en les adversitats». Ens alegra de veure com van prosperant! Tenen feina, estatge on viure, els fills van reeixint en els estudis... El seu futur és el de tots. També molts altres tenen problemes per a sortir-se'n. La caritat cristiana, que no té fronteres, ha de ser per a ells un ajut per a tirar endavant.

D'altra banda, els migrants són signe d'esperança per a moltes persones. Quants dels nostres ancians tenen al seu costat, alguns nit i dia, dones d'altres països que els cuiden i, d'aquesta manera, poden restar a casa seva! El mateix cal dir de tantíssimes feines que realitzen en moltes empreses del nostre país, sobretot en els sectors dels serveis, de la construcció i de la pagesia. Sense oblidar el ministeri de clergues de fora a les nostres parròquies, la qual cosa manifesta que la tasca dels sacerdots no és pas de poder, sinó de servei.

No puc deixar d'esmentar un altre caire de la migració i l'esperança, amb paraules de Lleó XIV: «Els migrants i els refugiats catòlics poden esdevenir avui missioners d'esperança en els països que els acullen [...]. Amb el seu entusiasme espiritual i la seva vitalitat poden contribuir a revitalitzar comunitats eclesials endurides i cansades, en les quals avança amenaçadorament el desert espiritual. La seva presència ha de ser reconeguda i apreciada com una veritable benedicció divina.»

NECESSITEM RECUPERAR LA IMPORTÀNCIA DEL COR (*DILEXIT NOS*, 2)

[12 d'octubre del 2025]

El sant pare Francesc ens va deixar com a darrera encíclica seva la titulada *Dilexit nos*, sobre l'amor humà i diví del cor de Jesucrist. Aquest text és com el seu llegat, com la pedra clau que tanca l'arc del seu magisteri pontifici. El seu primer ensenyament fou l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, en què ens abocava a la missió com a realitat ineludible per al deixeble de Crist. El seu somni fou paradigmàtic: una Església tota ella en missió, amb l'anunci de Crist com a tasca primera i principal. Amb *Dilexit nos* remarca encara més quina és la veritable evangelització: «A la llum del Sagrat Cor la missió es converteix en una qüestió d'amor, i el risc més gran en aquesta missió és que es diguin i es facin moltes coses però no s'aconsegueixi de provocar el benaurat trobament amb aquest amor que abraça i salva» (núm. 208).

La missió cristiana és inseparable de l'amor, perquè el *kerygma*, l'anunci nuclear de la fe cristiana, és: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te; i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164). Aquest esdeveniment de la mort i resurrecció de Jesús és la màxima expressió de l'amor de Déu a la humanitat. L'anunci de l'Evangeli, doncs, solament és possible amb l'amor. El sant pare Lleó, per la seva banda, ha repetit moltes vegades: «Aquesta és l'hora de l'Amor.» Així és, ara com mai: en una societat d'increença s'ha d'anunciar l'Evangeli de l'amor, perquè pugui renéixer en el cor de tothom l'esperança indefallent, Jesucrist, Senyor nostre.

Llegim en *Dilexit nos*: «Quan ens assalta la temptació de navegar per la superfície, de viure sempre de pressa sense saber ben bé per a què, de convertir-nos en consumistes insaciabls i esclavitzats pels engranatges d'un mercat al qual no interessa el sentit de la nostra existència, necessitem recuperar la importància del cor.» Solament des d'on podem ser estimats del tot per Déu i des d'on podem estimar de debò, és a dir, del cor, podem accomplir la missió que tenim com a deixebles de Crist: ser testimonis del seu amor. Perquè això sigui realitat necessitem enamorar-nos de Jesús. «Necessitem l'auxili de l'amor diví. Acudim al Cor de Crist, aquest centre del seu ésser, que és un forn ardent d'amor diví i humà i és la més gran plenitud que pot aconseguir la persona humana. Allí, en aquest Cor, és on ens reconeixem veritablement nosaltres mateixos i aprenem a estimar» (núm. 30).

LA MISSIÓ AL COR

[19 d'octubre del 2025]

La missió forma part de la nostra identitat com a cristians. No és pas un afegit ni, encara menys, una anècdota, per al deixeble de Jesús. Seguir Crist i ser al mateix temps missioner forma una unitat indestruïble. Quan parlem de missió el nostre pensament se'n va, cada vegada més, al treball evangelitzador tan necessari entre nosaltres —en el que s'anomena «zones més desenvolupades»—, on, en paraules de Lleó XIV, «es mostren símptomes greus de crisi del que és humà»: desorientació, soledat, abandonament dels ancians, tancament, aïllament, decaïment de la proximitat entre les persones. L'anunci de Crist és una urgència per a no perdre la humanitat enmig nostre.

Tot i això, no podem oblidar l'altra accepció del terme «missió»: les Esglésies joves que hi ha per tot el món i els homes i dones que estan al seu servei. Aquests deixen la terra i la família per anunciar Crist i la seva salvació, atents a les necessitats dels qui viuen en aquells llocs. Als missioners i missioneres i les seves comunitats és dedicat aquest tercer diumenge d'octubre, anomenat DOMUND.

Els més joves entre nosaltres ja no tenen l'experiència de la campanya missionera com la que teníem els qui molts anys enrere vivíem el diumenge de les missions amb intensitat. L'ardor missioner era present en el nostre bisbat en aquells anys per la presència viva de la fe i perquè teníem un gran nombre de missioners, tant a Amèrica com a l'Àfrica, i fins i tot a la mateixa Europa, amb el servei als migrants i refugiats.

No podem oblidar mai la nostra responsabilitat envers la missió universal. Les Obres Missionals Pontificies, que, com el seu nom indica, depenen directament del Sant Pare, són el mitjà principal «per a avivar la responsabilitat missionera entre tots els batejats i sostenir les comunitats eclesials en les zones on l'Església és jove». Per això, hem de donar suport a aquesta obra per mitjà de la Delegació Diocesana de Missions amb la nostra aportació econòmica —col·lectes, donatius i llegats—, així com amb la nostra pregària i sacrifici oferts pel bé dels missioners i les seves comunitats. Encara que sigui poc el que puguem oferir, serà de gran valor en la tasca evangelitzadora de l'Església enmig dels més necessitosos. El cristià ha de dur al cor la missió avui com sempre. En efecte, solament del més íntim del nostre ésser pot brollar la veritable evangelització, ja que «el Cor de Crist és el nucli vivent del primer anunci» (*Dilexit nos*, 32).

DILEXI TE: ESSLÉSIA QUE S'AGENOLLA DAVANT EL POBRE

[26 d'octubre del 2025]

T'he estimat (Ap 3,9). Amb aquesta citació breu i directa comença l'exhortació apostòlica *Dilexi te* de Lleó XIV que, reprenent el llegat espiritual del papa Francesc, situa l'amor als pobres en el cor mateix de la fe cristiana. Aquest document en l'inici del seu pontificat és una autèntica confessió teològica sobre la identitat de l'Església. Des de les primeres pàgines ja s'aclareix que la cura d'aquells que no tenen poder ni reconeixement «no pertany a l'àmbit de la beneficència, sinó de la Revelació [...], perquè

en els pobres el Senyor continua tenint alguna cosa a dir-nos» (5). Aquesta afirmació condensa la intuïció més important del text: no som davant una simple exhortació social, sinó davant una crida a redescobrir que el rostre del Crist humil constitueix la via privilegiada per a comprendre el misteri de Déu i de l'Església.

El document recorre l'Escriptura per mostrar que el clam dels pobres ha estat sempre acollit per Déu. I, de manera culminant, Crist s'identifica amb els darrers, fent-se pobre. La seva vida, des del pessebre fins a la creu, revela una *kénosis* que no és solament moral sinó teològica (cf. 16). Així s'ha mostrat Déu, abaixant-se per tal de fer-se proper i alliberador. Quan l'Església es comprèn a si mateixa a partir d'aquest descens diví, llavors esdevé una «Església pobra i per als pobres» (110), perquè la caritat no és una simple filantropia amable, sinó que és «fe que es fa carn» i s'agenolla davant el sofriment humà (cf. 52).

El Papa denuncia amb lucidesa una civilització que ha convertit l'economia en un fi en si mateixa. Critica un model mercantilista que mesura el valor de la vida amb la rendibilitat i «tolera amb indiferència que milions de persones morin de fam o visquin en condicions indignes» (11). Enmig d'un món que exalta l'èxit i exclou els febles, el Sant Pare alça la veu: «Encara persisteix una cultura que descarta sense adonar-se'n» (11). El seu crit és clar: no hi ha futur per a la humanitat si el benefici continua estant per damunt de la persona. La pobresa no és un accident ni una culpa; és el fruit d'un sistema que divideix i deixa enrere.

Aquesta exhortació ens convida a una conversió real. Si parlem de Déu en abstracte, sense tocar la ferida humana, parlem d'un Déu que no s'ha encarnat (cf. 99). Com ens diu Lleó XIV: «Encara avui, cal donar.» Sí, encara avui, cal donar almoïna i donar temps, mirada, companyia, perdó, presència. L'Església sap que, «quan s'ajup fins a terra per tenir cura dels pobres, adopta la seva postura més elevada» (79).

Activitats pastorals del senyor bisbe

SETEMBRE

- 1-6. Participa en els exercicis espirituals per a preveres i diaques a la Casa Sant Nazari, a Prats de Lluçanès.
Presideix el capítol electiu del monestir de Santa Teresa de Vic.
Presideix el pelegrinatge i la celebració de l'eucaristia en els 25 anys de la coronació de la Mare de Déu del Remei de Flix.
7. Visita pastoral a Santa Eugènia de Relat.
Festa major de Viladordis.
9. Reunió amb el Consell Episcopal, a les oficines de la cúria.
- 9-10. Participa en la convivència d'inici de curs del Seminari Major Interdiocesà al Casal La Salle, de Pereres.
11. Celebra l'eucaristia amb les religioses i seminaristes a la casa natal de sant Miquel dels Sants de Vic.
Pregària per les vocacions, a la catedral.
13. Confirmacions a la parròquia de Sant Rafel del Figaró.
14. Participa en la Jornada Jubilar diocesana, al Seminari de Vic, i presideix la missa del Dia de la Catedral.
15. Presideix l'eucaristia al monestir de les Adoratrices Perpètuas.
Audiències.
16. Presideix la reunió del Consell Episcopal, a les oficines de la cúria.
Audiència.
17. Audiència.
Respons a la sala de vetlla del P. Sebastià Bardolet, abat emèrit de Montserrat, traspassat el dia anterior.
18. Presideix la reunió dels ecònoms representants dels bisbats en el Seminari Major Interdiocesà, a Barcelona.
Pregària per les vocacions, a la catedral.
19. Audiència.
Celebra l'eucaristia per les vocacions, a l'església del Seminari.
20. Presideix la reunió de delegats diocesans de Família i Vida, a Barcelona.
Participa en la benedicció de la restauració de l'orgue de la catedral de la Seu d'Urgell.
21. Confirmacions a la parròquia de la Sagrada Família de Manresa.
Celebra l'eucaristia al centre penitenciari de Lledoners, amb

- motiu de la festa de la Mare de Déu de la Mercè.
22. Visita una família.
 23. Presideix la reunió del Consell Episcopal, a les oficines de la cúria.
 24. Presideix la reunió de preveres responsables de santuaris del bisbat de Vic, amb el delegat episcopal de Santuaris i Turisme, a l'Escrivania de la catedral. Audiència.
Celebra l'eucaristia a la parròquia de la Mercè de Manresa, amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè.
 - 25-26. Visita les comunitats de l'etapa propedèutica i de l'etapa discipular del SIM, al C/ Diputació de Barcelona.
Participa en la presentació de la restauració del quadre de la Pentecosta de la capella de l'Esperit Sant de la catedral de Vic.
 27. Presideix la missa d'acció de gràcies amb motiu de la celebració dels 25 anys de presbiterat de Mn. Félicien Mbonigaba, a Sant Joan de les Abadesses.
Presideix la missa de presa de possessió de Mn. Théodore Mugabiyeyezu com a rector de Santa Maria de Lluçà, Sant Pau de Pinós, Sant Vicenç de Prats de Lluçanès, Santa Maria de Salselles, Sant Martí d'Albars, Sant Martí de Merlès, Santa Creu de Jutglar, Santa Eulàlia de Pardines i Santa Eulàlia de Puig-oriol, a l'església parroquial de Sant Vicenç de Prats de Lluçanès.
 28. Visita pastoral a la parròquia de Sant Miquel de Terradelles.
 30. Presideix la celebració de l'eucaristia de les noces de plata de familiars.
-
- ### OCTUBRE
2. Presideix i predica el recés per a preveres i diaques al Seminari diocesà.
Presideix una reunió del Col·legi de Consultors, a l'Espai Dr. Guix del Seminari diocesà.
 4. Presideix el Romiatge diocesà a Montserrat amb motiu del Mil·lenari del monestir.
 6. Visita pastoral a Sant Miquel de Cavallera.
Missa a la casa natal de sant Miquel dels Sants, a Vic.
Audiències.
 7. Audiència.
Presideix la reunió del Consell Episcopal, a les oficines de la cúria.
 9. Presideix una reunió amb el

- vicari general, el vicari episcopal de Pastoral i preveres i diaques dels arxiprestats de Guillerries-Congost, Lluçanès, Moianès, Ripollès, Ter-Collsabra i Vic, al Seminari diocesà, sobre línies pastorals a treballar en el curs 2025-2026.
- Presideix la missa i l'acte inaugural del curs acadèmic 2025-2026 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic.
10. Audiència.
 11. Assisteix a la celebració del 25è aniversari de la instauració del catecumenat a les diòcesis catalanes, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.
Presideix la missa de l'Assemblea de la Família Josefina a Sant Nazari.
Presideix les confirmacions a la parròquia de Sant Fruitós dels Hostalets de Balenyà.
 12. Visita pastoral a Santa Maria de Navarcles: celebració de la missa i reunió amb el Consell de Pastoral; àpat fraternal.
 13. Participa en la reunió núm. 260 de la Conferència Episcopal Tarraconense, al Seminari Conciliar de Barcelona.
Participa en la inauguració del curs 2025-2026 del Seminari Major Interdiocesà.
 14. Assisteix a la inauguració del curs acadèmic 2025-2026 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià i concelebra en l'eucaristia a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona.
 15. Celebra l'eucaristia en la festivitat de Santa Teresa, al monestir de les Carmelites Descalces de Jorba.
Presideix l'eucaristia en la festivitat de Santa Teresa, al monestir de les Carmelites Descalces de Vic.
 16. Presideix una reunió amb el vicari general, el vicari episcopal i preveres i diaques de l'arxiprestat de l'Anoia-Segarra, a Jorba, sobre línies pastorals del curs 2025-2026; i dinar de germanor.
Presideix l'eucaristia a l'església de Sant Josep de la Muntanya de Barcelona en la festa de la beata Petra de Sant Josep. Visita els infants i adolescents del centre d'acolliment de la congregació de Mares dels Desemparats.
 18. Confirmacions a la parròquia de Sant Martí de Tous.
 - 19-23. Presideix el Pelegrinatge diocesà a Roma amb motiu del Jubileu 2025.
 24. Dinar de germanor amb la comunitat claretiana de Vic; presideix la missa amb motiu de la festa

- de Sant Antoni Maria Claret, al temple claretí de la ciutat.
25. Participa en el pelegrinatge dels joves de les diòcesis amb seu a Catalunya a Montserrat, amb motiu del Mil·lenari del monestir, i concelebra en l'eucaristia. Confirmacions a la parròquia de Sant Pere de Roda de Ter.
26. Confirmacions a la parròquia de Montserrat de Manresa i dinar amb membres de la comunitat parroquial.
27. Reunió amb l'equip de formadors del Seminari Major Interdiocesà, a la seva seu a Barcelona.
28. Presideix la reunió del Consell de Govern.
Reunió del Patronat de la Fundació Llissach.
29. Audiències.
Reunió telemàtica amb l'equip de la pastoral de persones amb discapacitat, de la Comissió Episcopal d'Evangelització, Catequesi i Catecumenat, de la Conferència Episcopal Espanyola. Presideix la reunió del Consell diocesà per als Assumptes Econòmics, a la sala de reunions de la cúria diocesana.
30. Missa d'inici de la visita pastoral a l'arxiprestat del Lluçanès a l'altar de sant Bernat Calvó de la catedral de Vic.
- Visita pastoral a Navarcles: visita la residència d'avis Sant Andreu i hi celebra l'eucaristia. Visita la comunitat de les Dominiques de l'Anunciata, celebra la missa i comparteix àpat amb les religioses.
31. Presideix la reunió de la Junta del Museu Episcopal de Vic. Audiència.

Cancelleria - Secretaria General

REGLAMENT

Reglament de funcionament de la Delegació Episcopal per al Patrimoni Cultural

- I. Naturalesa i finalitat
- II. Els càrrecs i les seves funcions
- III. Mecanismes de funcionament

Annex Decret d'erecció de la Delegació Episcopal per al Patrimoni Cultural

I. NATURALESA I FINALITAT

I-1. El Reglament de funcionament de la Delegació Episcopal per al Patrimoni Cultural del Bisbat de Vic (en endavant, la Delegació) organitza el funcionament intern de la Delegació, la seva coordinació amb les institucions diocesanes pertinents i la interacció dels serveis de la Delegació amb les parròquies del bisbat per a temes que li siguin propis.

I-2. El funcionament de la Delegació ha de permetre l'acompliment dels objectius fixats per a la figura del Delegat Episcopal del Patrimoni Cultural en el Decret d'Erecció de la Delegació (BOBV 31/08/2005), que s'adjunta a aquest reglament com a annex.

I-3. L'activitat ordinària en el si de la Delegació ha de tenir una atenció primordial envers el patrimoni cultural d'arrel religiosa situat en tot el territori diocesà, ajudant els seus responsables directes a fer-ne una gestió correcta.

I-4. Totes les interaccions esmentades en el punt anterior es donen en sintonia i consens amb el govern diocesà, i es coordinen en el si de la Cúria Diocesana.

II. ELS CÀRRECS I LES SEVES FUNCIONS

II-1. Delegat episcopal

II-1.1. El Delegat és nomenat pel senyor Bisbe, i té la finalitat d'atendre el patrimoni cultural diocesà.

II-1.2. Atenent les indicacions donades en el Decret de creació de la figura del Delegat Episcopal del Patrimoni Cultural (vegeu Annex) i vistes les característiques de la Delegació i del seu Reglament, el Delegat té les funcions següents:

- Ser el responsable de la Delegació.
- Mantenir contacte amb els directors i presidents de les diferents entitats culturals diocesanes.
- Coordinar les dites institucions culturals diocesanes i actuar d'acord amb els presidents o directors de cadascuna.
- Procurar que entre totes aquestes entitats culturals diocesanes hi hagi unitat d'actuació per a obtenir una veritable eficàcia en la conservació, promoció i difusió del patrimoni cultural diocesà.
- Potenciar actes de difusió i coneixement del patrimoni cultural diocesà.
- Mantenir relacions amb altres entitats culturals civils i religioses.
- Marcar polítiques de grans monuments, i impulsar la redacció de plans directors.
- Crear i dirigir el desenvolupament de projectes concrets, en el si de la Delegació i del territori diocesà, que responguin a les necessitats de conservació, gestió i difusió del patrimoni cultural diocesà.
- Coordinar la Delegació i el seu funcionament amb la Vicaria General i amb altres delegacions oportunes, especialment amb la Delegació Episcopal de Béns Immobles i la Delegació Episcopal de Mitjans i Comunicació Social.
- Establir uns objectius anuals amb la corresponent valoració econòmica, i redactar una memòria de l'any anterior.

II-2. Responsable tècnic de la Delegació

II.2.1. El responsable tècnic és nomenat pel Vicari General, moderador de la Cúria, en

consens amb el Delegat. És responsable del funcionament ordinari de la Delegació, en contacte estret amb el Delegat, al qual rendeix comptes.

II-2.2. El responsable tècnic té les funcions següents:

- Coordinar l'equip tècnic de treball de la Delegació.
- Vehicular les demandes culturals, tant internes com externes, cap a les institucions pertinents.
- Coordinar el funcionament ordinari dels diferents projectes vinculats a la Delegació.
- Exercir la Secretaria de la Delegació. Arxivar la documentació i deixar constància escrita de les gestions fetes.
- Exercir la Secretaria de la Taula de la Delegació.
- Exercir la Secretaria de la Comissió Diocesana del Patrimoni Cultural.
- Altres funcions de naturalesa similar.

II-3. Responsable administratiu

II-3.1. El responsable administratiu és un professional propi de l'Administració Diocesana, designat per l'Ecònom diocesà en consens amb el Delegat. Vetlla pel moviment econòmic i de tramitació d'expedients de la Delegació, i assessora en temes de gestió econòmica, si cal, les entitats diocesanes amb les quals la Delegació col·labora.

II-3.2. En col·laboració directa amb el Delegat i el Responsable tècnic, i sota la supervisió directa de l'administrador diocesà, el responsable administratiu té les funcions següents:

- Dur el control del moviment econòmic de la Delegació.
- Executar la gestió econòmica de la Delegació amb l'Administrador Diocesà.
- Ser suport de la gestió econòmica i administrativa de les diferents institucions de la Delegació i dels projectes que se'n desprenguin.
- Formar part, si s'escau, en nom de la Delegació, de l'equip de gestió de les obres en el patrimoni cultural de la cúria diocesana.
- Altres funcions de naturalesa similar.

II-4. Col·laboradors externs

II-4.1. Les necessitats del patrimoni cultural diocesà o de la mateixa Delegació poden propiciar la col·laboració puntual o permanent de professionals externs. Sota la supervisió del Delegat o del responsable tècnic, sempre d'acord amb el Vicari General i l'ecònom diocesà.

III. MECANISMES DE FUNCIONAMENT

III-1. Reunions entre el senyor Bisbe i el Delegat

III.1.1. De manera periòdica, i també discrecional, es produiran reunions de seguiment dels diferents assumptes treballats en el si de la Delegació o d'incorporació de noves qüestions a tractar.

III-2. Reunions periòdiques i discrecionals entre el Vicari General i el Delegat

III-2-1. De manera periòdica, i també discrecional, es produiran reunions de seguiment dels diferents assumptes treballats en el si de la Delegació o d'incorporació de noves qüestions a tractar.

III-2.3. Una vegada aprovats els objectius de l'any vinent, es treballarà de conjunt un pressupost anual per a la Delegació, que serà incorporat als pressupostos ordinaris diocesans.

III-3. Reunions ordinàries de l'equip de treball de la Delegació

III-3.1. El Delegat i el responsable tècnic de la Delegació faran un mínim d'una reunió setmanal programada per a coordinar internament les diferents accions que la Delegació tingui engegades en els seus diferents camps d'acció. Es farà un seguiment de l'acompliment dels objectius proposats, i del pressupost anual.

III-4. Reunió de la Taula de coordinació de la Delegació

III-4.1. La coordinació de les diferents institucions culturals diocesanes esmentades en el Decret d'Erecció de la Delegació es produeix en el si de la Taula de la Delegació.

Les institucions esmentades són el Museu Episcopal, l'Arxiu i Biblioteca Episcopals, L'Albergueria, centre cultural del bisbat de Vic, i la Comissió Diocesana del Patrimoni Cultural. A aquestes institucions s'hi sumen l'Institut Superior de Ciències Religioses, atenent a la seva tasca d'estudi i difusió del patrimoni cultural i patrimonial en la seva activitat ordinària, i el Seminari Diocesà, en la seva part de formació dels seminaristes, que hauran de tractar el patrimoni cultural.

III-4.2. La Taula de Coordinació de la Delegació és formada pels Directors i Presidents de les diferents institucions de caire cultural del bisbat, així com per altres persones que el Bisbe o el Delegat considerin oportunes. Hi seran convidats, com a mínim, els responsables de la Comissió Diocesana del Patrimoni Cultural, el Museu Episcopal, l'Arxiu i Biblioteca Episcopal, L'Albergueria i l'Institut Superior de Ciències Religioses.

III-4.3. Per bé que cada institució inclosa en la Taula té la seva personalitat, objectius i mecanismes de govern, en participar en la Taula se'ls demana que tinguin la capacitat de veure la seva feina dins un àmbit més global i que entenguin la Delegació i la seva tasca com una cosa pròpia, en la part que els sigui pertinent.

III-4.4. La Taula té la missió de reflexionar conjuntament sobre les orientacions, necessitats i iniciatives de les pròpies institucions i projectes, per tal d'anar dotant la dimensió cultural diocesana de coherència interna i d'una acció pertinent.

III-4.5. El Delegat actuarà com a President, i el Responsable tècnic com a Secretari. La Taula es reunirà un mínim de dues vegades l'any, i establirà acords revisables.

III-5. Interacció amb la Comissió Diocesana del Patrimoni Cultural

III-5.1. La Comissió funciona de manera regular des de 1984. Té les funcions d'assessorar les parròquies en el tractament del seu patrimoni cultural; donar criteris d'intervenció en el patrimoni cultural parroquial; revisar projectes d'intervenció en el patrimoni cultural diocesà, i assessorar parròquies, institucions i campanyes diocesanes.

III-5.3. La Delegació, a partir de les seves accions ordinàries, procurarà de garantir que totes les accions que es duguin a terme en el patrimoni cultural diocesà tinguin una revisió per part de la Comissió, i estarà amatent a les seves recomanacions.

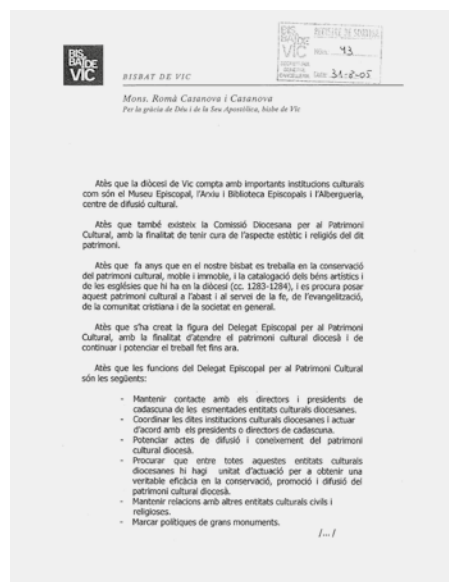
III-6. Creació i dinamització de campanyes o projectes concrets de conservació, gestió i difusió del patrimoni cultural diocesà

III-6.1. En els àmbits d'actuació de la Delegació es continuaran creant diferents projectes i campanyes per a fomentar, de manera sectorial, les solucions a diferents necessitats del patrimoni cultural diocesà.

III-6.2. El Delegat i el coordinador tècnic han de garantir la viabilitat de les campanyes i projectes engegats, incloure-les en la seva acció ordinària, revisar-ne periòdicament l'oportunitat.

Vic, 2 d'octubre del 2025

ANNEX

Institut Superior de Ciències Religioses de Vic

NOU DIRECTOR DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE VIC

El dia 29 d'octubre del 2025, Mons. Joan Josep Omella Omella, arquebisbe de Barcelona i Gran Cancellier de l'Ateneu Sant Pacia, va signar el nomenament del Dr. Abel Miró Comas com a nou director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, en substitució del Dr. Marc Sureda Jubany, director de l'Institut els últims cinc anys.

Crònica diocesana

DIA DE LA CATEDRAL I JORNADA JUBILAR DIOCESANA

El dia 14 de setembre es va celebrar la Jornada Diocesana i el Dia de la Catedral, que coincidí amb la Jornada Jubilar. Cap a dues-centes persones es varen aplegar al Seminari, on tingué lloc l'acolliment i la pregària a la capella. Tot seguit, es van oferir diversos tallers que, des de realitats diferents, aprofundiren en el tema de l'esperança: els joves, els pobres i migrants, la gent gran i els malalts, i la família i l'evangelització. Cada participant pogué assistir a dos tallers, assignats de manera aleatòria, que esdevingueren espais de reflexió i diàleg. Paral·lelament, a la capella, hi havia preveres disponibles per a escoltar, confessar i acompanyar espiritualment qui ho desitgés.

La presència de molts joves va ser especialment significativa, tant pel suport que donaren als avis de les residències per a facilitar-los la participació, com pel servei desinteressat en altres aspectes pràctics de la jornada. La Delegació de Joves, amb nombrosos voluntaris, va organitzar jocs per als infants i adolescents al pati de l'Ós, així com un servei de guarderia per als més petits, fet que afavorí la presència de moltes famílies amb fills.

La jornada es va cloure amb la celebració de l'eucaristia a la catedral, plena de gom a gom. Presidida pel senyor bisbe, fou el colofó d'una experiència de comunió i esperança.

ROMIATGE DIOCESÀ A MONTSERRAT AMB MOTIU DEL MIL·LENARI DEL MONESTIR

El dissabte 4 d'octubre es va celebrar el Romiatge diocesà a Montserrat amb motiu del Mil·lenari del monestir. Encapçalat pel senyor bisbe, el romiatge comptà amb la participació de més de 430 persones, provinents de les parròquies d'Aiguafreda, Artés, Castellgalí, el Figaró, els Prats de Rei, Folgueroles, Gurb, Igualada, Jorba, la Gleva, la Pobla de Claramunt, Manlleu, Manresa, Navarcles, Prats de Lluçanès, Ripoll, Sant Hipòlit de Voltregà, Sant Joan de les Abadesses, Sant Quirze de Besora, Santa Eugènia de Berga, Santpedor, Seva, Tona, Torelló i Vic.

La jornada començà a la basílica, plena de gom a gom, amb la celebració de l'eucaristia presidida pel bisbe Romà, concelebrada per més de vint preveres diocesans i amb l'assistència de tres diaques. En la seva homilia, el prelat va recordar els mil anys d'història de Montserrat, fundada en el 1025 per l'abat Oliba, també bisbe de Vic, fet que –va remarcar– «ens fa sentir especialment units a aquesta celebració» (vegeu p. 251).

Després de la missa, un dinar de germanor al restaurant, o un dinar de pic-nic pels volts del monestir aprofitant la bonança del dia. Ja a la tarda, el comiat a la Moreneta al peu del cambril amb unes paraules del senyor bisbe, seguides de la «Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat» del bisbe Torras i Bages, una oració conclusiva i el cant del Virolai, van donar per acabada la jornada viscuda amb esperit de fe, alegria i agraïment a la Mare de Déu.

ACTE INAUGURAL DEL CURS ACADÈMIC 2025-2026 DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE VIC

El dia 9 d'octubre es va celebrar l'acte d'inauguració del curs acadèmic 2025-2026 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. Començà amb l'eucaristia a la capella del Seminari, presidida pel senyor bisbe i concelebrada pels preveres presents. Ja a la sala d'actes Torras i Bages, ell mateix va donar la benvinguda als assistents, seguida del parlament del Dr. Joan Torra, rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que feu especial esment del Concili de Nicea, del qual se celebren els 1.700 anys.

Després, el Dr. Abel Miró, secretari acadèmic de l'ISCRVic, va presentar la memòria del curs 2024-2025, destacant el Màster en Humanitats Cristianes, que, enguany, ha començat amb bon peu. Va posar de relleu, també, el treball i la tenacitat del director, Dr. Marc Sureda, per a posar-lo en funcionament.

Mn. Jaume Casamitjana, vicedirector de l'institut, va introduir el ponent presentant el seu currículum tant acadèmic com pastoral.

Fou el torn, doncs, del Dr. Xavier Romero, professor estable de l'institut, que va pronunciar una conferència amb el títol «Jubileu: del so del xofar al batec de l'Església». Va centrar la seva exposició en l'etimologia de la paraula *jubileu*, els seus orígens bíblics, el sentit històric del jubileu en l'Església i, finalment, va tractar de la visió teològica i la dimensió pastoral.

El bisbe Romà va tancar l'acte parlant de l'institut com a lloc d'esperança, que és el lema del jubileu d'enguany.

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA AMB MOTIU DEL JUBILEU 2025

Cap al migdia del diumenge 19 d'octubre, els pelegrins del bisbat de Vic, arribats de tota la diòcesi, s'aplegaren a l'aeroport per fer cap a Roma. Acompanyats del bisbe Romà i quatre preveres diocesans, començaren el pelegrinatge, pròpiament dit, l'endemà.

El dilluns, dia 20, doncs, començaren la primera jornada a Roma amb una visita a la ciutat des de l'autocar, amb una parada a la *Passeggiata del Gianicolo*, on hom pogué gaudir d'una vista panoràmica de la ciutat; després, missa a l'església de Montserrat, on varen ser atesos pel rector, Mn. José Jaime Brosel, que els explicà la història d'aquesta església. Seguidament, es dirigiren al conegut barri del *Trastevere* i varen visitar l'església de Santa Maria in Trastevere. Traslladats a la *Piazza Navona*, pogueren visitar el Panteó, l'església de Sant Ignasi, la *Fontana di Trevi* i la *Piazza di Spagna*.

El dimarts, dia 21, va ser el dia de passar per la Porta Santa, a la basílica de Sant Pere del Vaticà. Ho feren en processó, guiats per la creu que portaven diferents pelegrins durant el camí. Una vegada travessada la Porta Santa, amb tot el ritual que comporta, varen visitar la basílica i la cripta, on hi ha les tombes dels papes i la de Sant Pere. Després s'encaminaren cap a l'església de Sant Gregori, on se celebrà l'eucaristia. Ja havent dinat, una visita completa als Museus Vaticans, acabant a la capella Sixtina.

El dimecres, dia 22, era un dels dies més esperats, ja que hi havia l'audiència general del papa Lleó XIV, a qui els pelegrins varen poder saludar, fins i tot donar-li algun record del bisbat. Va ser un moment emotiu, perquè, a més d'esmentar la participació del bisbat de Vic en l'audiència, el bisbe Romà pogué intercanviar unes paraules amb

el pontífex. Acabat el dinar i després de passar per davant de l'Escala Santa, es dirigiren cap a l'església de la Santa Creu de Jerusalem, on celebraren l'eucaristia, i es feu una breu visita al mateix temple. Seguint el programa, va ser el moment d'encaminar-se a la basílica de Sant Joan del Laterà, on, després de travessar la Porta Santa, es va fer una visita completa.

L'últim dia del pelegrinatge, el 23, fou el torn de creuar la Porta Santa de la basílica de Santa Maria la Major. La missa, en una de les capelles laterals, fou concelebrada per Mons. Valentí Miserachs, prevere del nostre bisbat de Vic i canonge de la basílica de Santa Maria. Acabada l'eucaristia i en processó, visita a la tomba on descansen les despulles del papa Francesc i, després, a tota la basílica. Sant Pau Extramurs fou l'última Porta Santa que passaren els pelegrins; porta que fou tancada just darrere d'ells, però tanmateix pogueren visitar-la. La darrera etapa del pelegrinatge va ser a les catacumbes de Sant Sebastià; després del llarg recorregut, s'acabà a l'església on es venera el sant. I, directament des d'aquest lloc, s'emprengué el viatge de retorn.

Santa Seu

Missatge del sant pare Lleó XIV per a la 11a Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat

«MIGRANTS, MISSIONERS D'ESPERANÇA»

Benvolguts germans i germanes:

La 11a Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, que el meu predecessor va voler que coincidís amb el Jubileu dels Migrants i del món missioner, ens ofereix l'oportunitat de reflexionar sobre el vincle entre esperança, migració i missió.

El context mundial actual està tristament marcat per guerres, violència, injustícies i fenòmens meteorològics extrems, que obliguen milions de persones a abandonar la seva terra natal a la recerca de refugi en altres llocs. La tendència generalitzada de vetllar exclusivament pels interessos de comunitats circumscrites constitueix una amenaça greu per a l'assignació de responsabilitats, la cooperació multilateral, la realització del bé comú i la solidaritat global en benefici de tota la família humana. La perspectiva d'una nova cursa armamentista i el desenvolupament de noves armes incloent-hi les nuclears, l'escassa consideració dels efectes nefastos de la crisi climàtica actual i les profundes desigualtats econòmiques fan que els reptes del present i del futur siguin cada vegada més difícils.

Davant les teories de devastació global i escenaris aterridors, és important que creixi en el cor de la majoria el desig d'esperar un futur de dignitat i pau per a tots els éssers humans. Aquest futur és part essencial del projecte de Déu per a la humanitat i la resta de la creació. Es tracta del futur messiànic anticipat pels profetes: «Encara es veuran vells i velles asseguts als carrers de Jerusalem, gent carregada d'anys, cadascun amb el seu bastó. Els carrers de la ciutat seran plens de nens i nenes que hi jugaran [...]. Sembraré la pau, les vinyes donaran fruit abundós, i les terres, bones collites; serà generosa la rosada del cel» (Zc 8,4-5.12). I aquest futur ja ha començat, perquè va ser inaugurat per Jesucrist (cf. Mc 1,15 i Lc 17,21) i nosaltres creiem i esperem en la seva plena realització, ja que el Senyor sempre compleix les seves promeses.

El *Catecisme de l'Església Catòlica* ens diu que «la virtut de l'esperança respon a l'aspiració a la felicitat posada per Déu en el cor de cada home; assumeix les esperances que inspiren les activitats dels homes» (núm. 1818). I certament la recerca de la felicitat —i la perspectiva de trobar-la en un altre lloc— és una de les principals motivacions de la mobilitat humana contemporània.

Aquesta connexió entre migració i esperança es revela clarament en moltes de les experiències migratòries dels nostres dies. Molts migrants, refugiats i desplaçats són testimonis privilegiats de l'esperança viscuda en la quotidianitat, a través de la seva confiança en Déu i la seva resistència en les adversitats amb vista a un futur en el qual entreveuen l'aproximació de la felicitat i el desenvolupament humà integral. En ells es renova l'experiència itinerant del poble d'Israel: «Déu nostre, quan sortíeu guiant el poble, quan avançàveu per la solitud, tremolà la terra i el cel fou generós, davant de Déu, del Déu del Sinaí, davant de Déu, del Déu d'Israel. Vau fer caure una pluja abundant per refer els vostres camps esgotats; vau allotjar-hi la vostra família. Instal·làreu els pobres, Déu nostre, al país fèrtil del vostre patrimoni» (Sl 68,8-11).

En un món enfosquit per guerres i injustícies, àdhuc on tot sembla perdut, els migrants i els refugiats s'erigeixen com a missatgers d'esperança. El seu coratge i la seva tenacitat són un testimoni heroic d'una fe que veu més enllà del que els nostres ulls poden veure i que els dona la força per a desafiar la mort en les diferents rutes migratòries contemporànies. També aquí és possible de trobar una clara analogia amb l'experiència del poble d'Israel errant pel desert, que afronta tots els perills confiant en la protecció del Senyor: «Ell et guardarà del parany de l'ocellaire i del flagell de la pesta; t'abrigarà amb les seves plomes, trobaràs refugi sota les seves ales; et cobrirà fidelment com un escut. No et farà por la basarda de la nit ni la fletxa que vola de dia, ni la pesta que s'esmuny a la fosca, o l'epidèmia que a migdia fa estralls» (Sl 91,3-6).

Els migrants i els refugiats recorden a l'Església la seva dimensió pelegrina, perennement orientada a assolir la pàtria definitiva, sostinguda per una esperança que és virtut teològica. Cada vegada que l'Església cedeix a la temptació de la «sedentarització» i deixa de ser *civitas peregrina* —poble de Déu que pelegrina vers la pàtria celestial (cf. Sant Agustí, *La ciutat de Déu*, Llibre XIV-XVI)—, deixa d'estar «en el món» i passa a ser «del món» (cf. Jn 15,19). Es tracta d'una temptació ja present en les primeres comunitats cristianes, fins a tal punt que l'apòstol Pau ha de recordar a l'Església de Filipps que «nosaltres

tres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem el Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers» (Fl 3,20-21).

De manera particular, els migrants i els refugiats catòlics poden esdevenir avui missioners d'esperança en els països que els acullen, duent a terme nous itineraris de fe allà on el missatge de Jesucrist encara no ha arribat o iniciant diàlegs interreligiosos fets de quotidianitat i recerca de valors comuns. En efecte, amb el seu entusiasme espiritual i la seva vitalitat, poden contribuir a revitalitzar comunitats eclesials endurides i cansades, en les quals avança amenaçadorament el desert espiritual. La seva presència ha de ser reconeguda i apreciada com una veritable benedicció divina, una oportunitat per a obrir-se a la gràcia de Déu, que dona nova energia i esperança a la seva Església: «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels» (He 13,2).

El primer element de l'evangelització, com subratllava sant Pau VI, és generalment el testimoni: «Tots els cristians són cridats a aquest testimoniatge i poden ser, en aquest sentit, veritables evangelitzadors. Pensem especialment en la responsabilitat que recau damunt els emigrants en els països que els reben» (*Evangelii nuntiandi*, 21). Es tracta d'una veritable *missio migrantium* —missió realitzada pels migrants—, per a la qual s'ha de garantir una preparació adequada i un suport continu, fruit d'una cooperació intereclesial eficaç.

D'altra banda, les comunitats que els acullen poden ser també un testimoni viu d'esperança. Esperança entesa com a promesa d'un present i un futur en el qual es reconegui la dignitat de tots com a fills de Déu. D'aquesta manera, els migrants i els refugiats són reconeguts com a germans i germanes, part d'una família en la qual poden expressar els seus talents i participar plenament en la vida comunitària.

Amb motiu d'aquesta jornada jubilar en la qual l'Església prega per tots els migrants i els refugiats, desitjo encomanar a tots els qui estan en camí, així com als qui s'esforcen per acompanyar-los, a la protecció maternal de la Mare de Déu, consol dels migrants, perquè mantingui viva en els seus cors l'esperança i els sostingui en el seu compromís de construir un món que s'assembli cada vegada més al Regne de Déu, la veritable Pàtria que ens espera al final del nostre viatge.

Lleó PP. XIV

Missatge del sant pare Lleó XIV per a la XL Jornada Mundial de la Joventut

**«VOSALTRES, QUE SOU AMB MI DES DEL PRINCIPI, TAMBÉ EN DONAREU TESTIMONI»
(JN 15,27)**

Benvolguts joves:

Al començament d'aquest primer missatge que us envio, desitjo dir-vos primer de tot gràcies! Gràcies per l'alegria que ens heu transmès quan heu vingut a Roma per al vostre Jubileu, i gràcies també a tots els joves que s'han unit a nosaltres en la pregària des de diferents parts del món. Ha estat un esdeveniment preciós per a renovar l'entusiasme de la fe i compartir l'esperança que crema en els nostres cors! Per això, fem de tal manera que la trobada jubilar no resti un moment aïllat, sinó que marqui, per a cada un de vosaltres, un pas endavant en la vida cristiana i un fort estímul per a perseverar en el testimoni de la fe.

Precisament, aquesta dinàmica està en el centre de la pròxima Jornada Mundial de la Joventut que celebrarem el diumenge de Crist Rei, el 23 de novembre, i que tindrà com a tema «*Vosaltres, que sou amb mi des del principi, també en donareu testimoni*» (Jn 15,27). Amb la força de l'Esperit Sant, com a pelegrins d'esperança, ens preparem per a convertir-nos en testimonis valents de Crist. Comencem, doncs, des d'ara, un itinerari que ens guiarà fins a l'edició internacional de la JMJ a Seül, l'any 2027. En aquesta perspectiva, m'agradaria aturar-me en dos aspectes del testimoni de la nostra amistat amb Jesús, que rebem de Déu com un do; i el compromís de cadascú en la societat, com a constructors de pau.

Amics, per tant testimonis

El testimoni cristià neix de l'amistat amb el Senyor, crucificat i ressuscitat per a la salvació de tothom. Aquest no s'ha de confondre amb una propaganda ideològica, sinó que és un principi veritable de transformació interior i de sensibilització social. Jesús ha volgut anomenar «amics» els deixebles, a qui va fer conèixer el

Regne de Déu i els demanà que estiguessin amb ell per a formar la seva comunitat i enviar-los a proclamar l'Evangeli (cf. Jn 15,15-27). Per això, quan Jesús ens diu «Sigueu testimonis», està assegurant que ens considera els seus amics. Només ell sap plenament qui som i per què som aquí: joves, coneix el vostre cor, la vostra indignació davant la discriminació i la injustícia, el vostre desig de veritat i bellesa, d'alegria i pau; amb la seva amistat us escolta, us motiva i us guia, cridant cada un a una vida nova.

La mirada de Jesús, que vol sempre i només el nostre bé, ens precedeix (cf. Mc 10,21). No ens vol com a servents, ni com a «activistes» d'un partit: ens crida a estar amb ell com a amics, perquè la nostra vida sigui renovada. I el testimoni sorgeix espontàniament de la novetat joiosa d'aquesta amistat. És una amistat única, que ens dona la comunió amb Déu; una amistat fidel, que ens fa descobrir la nostra dignitat i la dels altres; una amistat eterna, que ni tan sols la mort no pot destruir, perquè té el seu principi en el Crucificat ressuscitat.

Pensem en el missatge que ens deixa l'apòstol Joan al final del quart Evangeli: «Ell és el deixeble que dona testimoni de tot això i que ho ha escrit, i nosaltres sabem que la seva paraula és digna de fe» (Jn 21,24). Tot el relat anterior es resumeix com un «testimoni», ple de gratitud i sorpresa, per part d'un deixeble que mai no diu el seu nom, sinó que es defineix com «el deixeble que Jesús estimava». Aquest apel·latiu és el reflex d'una relació: no és el nom d'un individu, sinó el testimoni d'un vincle personal amb Crist. Això és el que realment és important per a Joan: ser deixeble del Senyor i sentir-se estimat per ell. Entenem aleshores que el testimoni cristià és fruit de la relació de fe i amor amb Jesús, en qui trobem la salvació de la nostra vida. El que escriu l'apòstol Joan també val per a vosaltres, benivolguts joves. Crist us convida a seguir-lo o a seure al seu costat, per a escoltar el seu cor i compartir de prop la seva vida! Cada un de vosaltres és per a ell un «deixeble estimat», i d'aquest amor neix l'alegria del testimoni.

Un altre testimoni valent de l'Evangeli és el precursor de Jesús, Joan Baptista, a qui va anomenar «testimoni de la Llum, perquè per ell tothom arribés a la fe» (Jn 1,7). Encara gaudia d'una gran fama entre el poble, sabia bé que era només una «veu» que assenyalava el Salvador: «Mireu l'Anyell de Déu» (Jn 1,36). El seu exemple ens recorda que el testimoni veritable no té com a objectiu ocupar el centre

de l'escenari, no busca seguidors que s'hi uneixin. El testimoni veritable és humil i interiorment lliure, sobretot de si mateix, és a dir, de la pretensió de ser el centre de l'atenció. Per això és lliure per a escoltar, per a interpretar i també per a dir la veritat a tothom, fins i tot davant els poderosos. De Joan Baptista aprenem que el testimoni cristià no és un anunci de nosaltres mateixos i no celebra les nostres capacitats espirituals, intel·lectuals o morals. El testimoni veritable és reconèixer i mostrar Jesús, l'únic que ens salva, quan ell es manifesta. Joan el va reconèixer entre els pecadors, immerss en la humanitat comuna. Per aquest motiu, el papa Francesc va insistir tant en això: si no sortim de nosaltres mateixos i de les nostres zones de confort, si no sortim a l'encontre dels pobres i d'aquells que se senten exclosos del Regne de Déu, no ens trobem amb Crist ni donem testimoni d'ell, perdem l'alegria dolça de ser evangelitzats i d'evangelitzar.

Estimats, convido cada un de vosaltres a seguir buscant els amics i els testimonis de Jesús en la Bíblia. En llegir els Evangelis, us adonareu que tots ells van trobar en la relació viva amb Crist el veritable sentit de la vida. De fet, les nostres preguntes més profundes no són escoltades ni troben resposta en el desplaçament infinit de la pantalla del mòbil, que capta l'atenció deixant la ment fatigada i el cor buit. No ens porten lluny si les mantenim tancades en nosaltres mateixos o en cercles massa reduïts. La realització dels nostres desitjos autèntics passa sempre per sortir de nosaltres mateixos.

Testimonis, per tant missioners

D'aquesta manera, vosaltres, joves, amb l'ajuda de l'Esperit Sant, us podeu convertir en missioners de Crist en el món. Molts dels vostres companys estan exposats a la violència, forçats a usar les armes, obligats a separar-se dels seus éssers estimats, a migrar i a fugir. Molts no tenen educació ni altres béns essencials. Tots comparteixen amb vosaltres la recerca de sentit i la inseguretat que l'acompanya, el malestar per les creixents pressions socials o laborals, la dificultat d'afrontar les crisis familiars, la dolorosa sensació de falta d'oportunitats, el remordiment pels errors comesos. Vosaltres mateixos us podeu posar al costat d'altres joves, caminar amb ells i mostrar-los que Déu, en Jesús, s'ha fet proper a cada persona. Com li agradava dir al papa Francesc: «Crist mostra que Déu és proximitat, compassió i tendresa» (Carta enc. *Dilexit nos*, núm. 35).

És cert: no sempre és fàcil donar testimoni. En els Evangelis trobem sovint la tensió entre l'acolliment i el rebuig de Jesús, «la Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la» (Jn 1,5). De manera semblant, el deixeble-testimoni experimenta en primera persona el rebuig i, a vegades, fins i tot l'oposició violenta. El Senyor no amaga aquesta dolorosa realitat: «Així com m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres» (Jn 15,20). Tanmateix, precisament això es converteix en l'ocasió per a posar en pràctica el manament més alt: «Estimeu els enemics, pregueu per aquells que us persegueixen» (Mt 5,44). Això és el que han fet els màrtirs des dels inicis de l'Església.

Estimats joves, aquesta no és una història que pertanyi solament al passat. Encara avui, en molts llocs del món, els cristians i les persones de bona voluntat pateixen persecució, mentides i violència. Potser també vosaltres heu estat tocats per aquesta dolorosa experiència i potser heu estat temptats de reaccionar instintivament posant-vos al nivell dels qui us han rebutjat, adoptant actituds agressives. Recordem, tanmateix, el savi consell de sant Pau: «No et deixis vèncer pel mal. Al contrari, venç el mal fent el bé» (Rm 12,21).

Per tant, no us deixeu desanimar: com els sants, també vosaltres sou cridats a perseverar amb esperança, sobretot davant les dificultats i els obstacles.

La fraternitat com a vincle de pau

De l'amistat amb Crist, que és do de Esperit Sant en nosaltres, neix una manera de viure que comporta el caràcter de la fraternitat. Un jove que ha trobat Crist porta a tot arreu el «caliu» i el «sabor» de la fraternitat, i qualsevol que entra en contacte amb ell o amb ella se sent atret a una dimensió nova i profunda, feta de proximitat desinteressada, de compassió sincera i de tendresa fidel. L'Esperit Sant ens fa veure el proïsme amb ulls nous, en l'altre hi ha un germà, una germana!

El testimoni de la fraternitat i la pau que l'amistat amb Crist suscita en nosaltres ens allibera de la indiferència i de la mandra espiritual, fent-nos superar l'aïllament i la desconfiança. A més, ens uneix els uns als altres, impulsant-nos a comprometre'ns junts, des del voluntariat fins a la caritat política, per a construir condicions noves de vida per a tothom. No seguim a qui utilitza les paraules de la fe per a dividir; organit-

zeu-vos, en canvi, per a eliminar les desigualtats i reconciliar les comunitats polaritzades i oprimides. Per això, benvolguts amics, escoltem la veu de Déu en nosaltres i vencem el nostre egoisme, convertint-nos en laboriosos artesans de pau. Aleshores, aquesta pau, que és do del Senyor Ressuscitat (cf. Jn 20,19), es farà visible en el món a través del testimoni comú dels qui porten el seu Esperit al cor.

Benvolguts joves, davant els patiments i les esperances del món, fixem la nostra mirada en Jesús. Mentre agonitzava a la creu, ell va confiar la Mare de Déu com a mare de Joan, i a ella Joan com a fill. Aquest últim do d'amor és per a tot deixeble, per a tots nosaltres. Us convido, per tant, a escollir aquest sant vincle amb Maria, Mare plena d'afecte i comprensió, cultivant-lo especialment amb la pregària del rosari. Així, en cada situació de la vida, experimentarem que mai no estem sols, sinó que sempre som fills estimats, perdonats i encoratjats per Déu. De tot això, doneu-ne testimoni amb alegria!

LLEÓ PP. XIV

Vaticà, 7 d'octubre del 2025, Memòria de la Benaurada Mare de Déu del Roser

Conferència Episcopal Espanyola

Declaració institucional sobre la massacre a Gaza

La Comissió Permanent dels bisbes espanyols, en la seva 271 reunió, celebrada els dies 30 de setembre i 1 d'octubre, fa pública una declaració institucional sobre la massacre a Gaza que diu:

«Unint-nos al papa Lleó XIV, a les víctimes de la violència i a tants homes i dones de bona voluntat, clamem per la pau a Gaza, així com a Ucraïna, Sudan, Myanmar, regió del Sahel, Haití, Nigèria i altres països i zones del món que estan en guerra. És urgent, com a creients, continuar pregant i, com a ciutadans, mantenir un posicionament moral i polític que s'uneixi a la paraula del mateix Déu per a cridar: no mataràs!

Cap fi no justifica mai l'ús de mitjans perversos com el terrorisme de Hamàs o la massacre, resposta desproporcionada i inhumana, a la qual el govern d'Israel està sotmetent la població civil de Gaza pels crims execrables comesos el 7 d'octubre. És imprescindible parar la guerra, alliberar els hostatges, condemnar el terrorisme i edificar unes relacions entre les persones i els pobles des del respecte a la dignitat sagrada de la vida humana, la legalitat internacional i la recerca del bé comú. Benvingudes siguin les iniciatives per a aconseguir la pau.

Davant de tant sofriment provocat injustament no podem romandre indiferents.»

2 d'octubre del 2025

Conferència Episcopal Tarraconense

Carta dels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya als joves

«... DE MONTSERRAT ESTEL»

Estimats joves, que la pau, l'alegria i la força del Crist Ressuscitat siguin amb tots vosaltres.

Com a arquebisbes i bisbes de les Esglésies que tenen la seu a Catalunya us saludem de tot cor. Diu l'Escriptura: «*Jove viu la joventut amb alegria i sigues feliç*» (Coh 11,9a), i ben bé és aquest el nostre desig: que l'alegria de Déu abundi en els vostres cors i guiï cada dia les vostres passes, perquè sou l'esperança de l'Església i del món. Ja deia encertadament sant Joan Pau II: «La joventut és un bé de tots, un bé de la humanitat mateixa, en vosaltres hi ha esperança, perquè pertanyeu al futur i el futur us pertany.»

Ens adrecem a vosaltres amb motiu del Mil·lenari de la fundació del monestir de Montserrat, perquè, tal com ens recorda Mn. Jacint Verdaguer en el cant del Virolai, cantant a la Mare de Déu, «amb vostre nom comença nostra història i és Montserrat el nostre Sinaí». Quin goig per a tots nosaltres alçar els nostres ulls a la santa muntanya i contemplar la Moreneta, i des d'ella contemplar el rostre de Crist! Quanta gent, quants cors, quantes generacions han mirat a Montserrat i, pelegrinant vers el monestir, als peus de la Mare de Déu han trobat el consol, la pau, l'esperança i la fortalesa que només Déu ens pot donar!

En un esclat d'espontaneïtat i alegria, Jesús proclama: «*Feliços els qui acullen la Paraula de Déu i la guarden*» (Lc 11,28). Entre tots els qui han viscut aquesta benaurança destaca de manera singular aquella jove de Natzaret, Maria, que escoltà dels llavis de l'àngel Gabriel aquelles paraules que ressonaran per sempre en la història de la humanitat: «*Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu*» (Lc 1,28). Ella, en la seva joventut, fou escollida, estimada i cridada a fer de la seva vida una autèntica benedicció per a totes les generacions.

Déu escull els joves com a protagonistes privilegiats del seu projecte

El Senyor digué al profeta Jeremies: No diguis «soc massa jove», ves on jo et diré i digues el que jo t'indicaré. No tinguis por, jo seré al teu costat (Jr 1,7-8)

Perquè –ho sabies?– Déu escull de manera preferent els joves per a dur a terme els seus plans. L'Escriptura n'és plena d'exemples: Josep «el somiador», un dels últims fills de Jacob, serà qui, malgrat una vida difícil des de jove, acabarà essent instrument de la salvació de Déu envers el seu poble (cf. Gn 37-45); Samuel, un jovenet al servei del culte, fou cridat per a convertir-se en un dels profetes més impactants que mai hi hagi hagut a Israel (cf. 1Sa 3); Rut, que, malgrat la seva inexperiència i fragilitat, amb fidelitat i treball construirà la genealogia messiànica (Rt 1-4); David, el més petit de casa seva, fou ungit i escollit per a guiar vers la grandesa el poble de Déu (cf. 1Sa 16); Ester, que malgrat la seva joventut ho arriscà tot per protegir els israelites dels seus enemics durant l'exili (cf. Est 3-8); Daniel, un jove atrevit i capaç que sorprendrà tothom amb la seva saviesa i creativitat (cf. Dn 1-13)... i podríem continuar! Déu escull els joves per a dur a terme els seus projectes i miracles! Així ho ha fet al llarg de la història i ho continua fent avui!

Joves, Déu us estima i us crida a una vida plena i feliç. Una crida que sortosament troba resposta en molts de vosaltres, que desitgeu seguir aportant els fruits dels vostres talents, competències i creativitat, tot assumint responsabilitats. Una vida compromesa i entregada és el millor signe i la manifestació més clara d'un cor feliç i realitzat. Els reptes que afrontem en el nostre present, sols seran superats des de la suma dels cors generosos i esperançats que, moguts per la fe i l'amor, volen fer d'aquest món un lloc millor, responent amb compromís i serietat al projecte que Déu té sobre cadascun de nosaltres.

L'alegria de la vocació

«Tots els fidels cristians, de qualsevol condició i estat, dotats de tants i de tan grans mitjans de salvació, són cridats pel Senyor, cadascú pel seu camí, a la perfecció de santedat amb què el mateix Pare del cel és perfecte» (Lumen Gentium, 3, 11).

Déu et coneix profundament. Com diu el profeta: *«porto el teu nom escrit al palmell de la mà»* (Is 49,16). Té el teu nom en el seu cor i en els seus llavis, i et crida. Et crida a una

vida de donació i felicitat. Una crida que ens interpel·la seriosament, profundament. En el recent Congrés de les Vocacions, celebrat el propassat mes de febrer a Madrid, ressonava amb força la pregunta: *per a qui soc jo?* És vital, és essencial poder respondre a aquesta pregunta. Déu, que ens coneix millor que nosaltres mateixos, ens ajuda i ens acompanya a trobar la resposta. És ell qui desvetlla el do d'una vocació que omple de sentit la vida. Qui soc jo? Per a què he nascut? Quin sentit té la meua vida? Com puc ser feliç i fer feliços els qui m'envolten? Són preguntes perennes que es repeteixen generació rere generació.

Un jove que es deia Agustí va viure de manera intensa i convulsa la seva primera joventut provant de tot per trobar les respostes a aquestes preguntes. Cansat i desanimat, un dia va entrar en el silenci del cor i va sentir una veu que el cridava i llavors va trobar finalment el que havia estat cercant tota la seva vida. Aquest jove que va viure en el segle V ens deixa escrit en la seva autobiografia: «*Ens vas fer per a tu, Senyor, i el nostre cor resta inquiet fins que no reposa en tu*» (*Confessions*, 1,1,1). Aquest jove, després d'un recorregut vital, serà el bisbe d'Hipona, conegut com a sant Agustí, i fou un dels Pares de l'Església més brillants de tots els temps. Quan trobem la nostra vocació, sigui quina sigui, segons el cor de Déu, brillen com estels, tot s'il·lumina i som capaços de donar la millor versió de nosaltres mateixos. Jove, escolta el teu cor, escolta la veu de Déu que t'estima i et crida a viure l'aventura de ser realment tu mateix.

El papa Lleó (ell mateix pertany a l'Orde de Sant Agustí), en un discurs adreçat als joves, citant el sant bisbe d'Hipona, els preguntava: «... per què trigues tant a seguir el qui et crida? Quan estàs segur de la recompensa, per què dubtes del dia? Compte! No et privis per les teves dilacions de la promesa que ell et vol regalar.»

Reptes, dificultats i ferides

No esteu sols!

El goig i l'esperança. El plor i l'angoixa de l'home contemporani, sobretot el dels pobres i afligits, són també el goig i l'esperança, el plor i l'angoixa dels deixebles del Crist (Gaudium et Spes, 6, 1).

El papa Francesc, en una trobada amb teòlegs de tot el món celebrada a Roma el desembre de l'any 2024, deia que «*la història està habitada per la bellesa i alhora ferida pel mal*».

I això, que és perfectament vàlid per a la història universal, també ho és per a la història de cada un de nosaltres. És cert que en el cor de cadascú hi ha una bellesa única i preciosa, però també és cert que hi ha ferides, que pel seu pes i la seva duresa deixen moltes persones arran de camí. I no pocs d'ells són joves. Això figura actualment molt present en la nostra societat occidental. Com a bisbes, ens preocupa, i molt, aquest patiment. Són ferides que neixen d'una manca d'amor i d'unes solituds cruels i pesants que angoixen i ofeguen fins a límits extrems. I ens preocupa molt constatar que aquestes ombres de tristesa, desencís i desesperació pesen en el cor de molts joves. Us diem, amb el cor a la mà: No esteu sols! Vosaltres, que per edat i natura esteu plens d'energia, de somnis, d'il·lusions, de projectes, de ganes de viure, no deixeu que cap ombra que neix de la mentida o del mal enfosqueixi el vostre present i apagui el vostre horitzó vital! No esteu sols! Crist ens diu: *«Jo soc amb vosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món»* (Mt 28,20), i amb ell hi ha també la seva Església, la comunitat de creients, on com a germans en la fe caminem junts, ens acompanyem, ens ajudem, on *«riem amb els qui riuen i plorem amb els qui ploren»* (Rm 12,15), perquè som la família de la fe, som comunitat i signe visible de comunió.

En el Sínode de Joves es va constatar que *«... no pocs joves no demanen res a l'Església, perquè per a ells no és significativa, i fins i tot alguns demanen que els deixin en pau, perquè la consideren un destorb»* (Sínode sobre els Joves, 53). Acol·lim aquestes reflexions, i hem de dir-vos amb sinceritat que ens interpel·len seriosament. Volem que senti l'Església com la vostra casa, oberta, acollidora, amable, on tothom té cabuda i on tothom és estimat tal com Déu ens estima (cf. Jn 13,34). Volem que l'Església, que les comunitats parroquials siguin per a vosaltres espai de trobada, de reconciliació, de descans, d'estímul i de creixement, de pregària, de fraternitat, on, alimentats per la Paraula de Déu, per l'Eucaristia i per la vida en comunitat, trobeu el que el vostre cor anhela. On pugueu descobrir i viure intensament l'experiència de l'Amor de Déu. Volem que l'Església sigui l'espai de trobament viu i real entre tu i el Crist.

Maria, model de jove entregada i generosa

Maria es va aixecar i es va posar en camí, convençuda que el pla de Déu era el millor projecte per a la seva vida (Missatge del papa Francesc per la JMJ de Lisboa).

Tornant a posar el ulls en Maria, veiem com ella, jove inquieta i vital, no s'acomoda ni es refugia en cap «zona de confort», sinó que, diligent i activa, es deixa

interpel·lar per les necessitats de l'altre, i «*decididament se n'anà a la muntanya, a un poble de la Judea*» (Lc 1,39), en aquell cas per atendre la seva cosina Elisabet que estava encinta. Maria s'activa, surt a servir l'altra i s'oblida de si mateixa. És el model que hem de viure com a Església, i com a bisbes ens comprometem a viure intensament del seu exemple i estímul, per atendre-us, per cuidar-vos, per escoltar-vos i acollir-vos. Per caminar junts. I alhora us animem també a deixar que el Crist us interpel·li, ell que també surt al nostre encontre, al vostre encontre, i us crida pel vostre nom. A cadascun. Que ressoni alt i fort el seu «*Talita kum*», que traduït de l'arameu original que trobem en els evangelis vol dir: «*Jove, aixeca't*» (Mc 5,41). És el que el Crist Ressuscitat diu a Saule quan anava cap a Damasc i que li canviarà radicalment l'existència: «*Aixeca't, et faig testimoni del que has vist*» (Ac 26,16).

Deia el papa Lleó durant una audiència general a Roma: «Joves, no espereu! Responeu amb entusiasme al Senyor que us crida a treballar a la seva vinya! No tinguis por, que el Senyor és generós i no et decebrà. Treballant a la seva vinya trobaràs la resposta a la profunda pregunta que portes dins el teu cor: quin sentit té la meva vida?»

T'hi atreveixes? Ho fem junts?

No podem deixar de recordar que som dins l'Any Jubilar, en què, cridats a ser pelegrins de l'esperança, volem caminar junts, com a Església sinodal, units per una mateixa fe, una mateixa esperança i una mateixa caritat. Com ens recordava el papa Francesc: «*En un món sovint dividit per lluites i discòrdies, l'Esperit Sant s'oposa a tota divisió, perquè l'Esperit és harmonia, és unitat i ens porta la pau.*» Pelegrins d'esperança. Jubileu en l'Esperit.

Per això us convoquem el pròxim 25 d'octubre del 2025 a trobar-nos tots junts a Montserrat en ocasió del Mil·lenari de la fundació del monestir que s'alça per venerar la imatge de la Moreneta i que concentra tanta història i cultura de la nostra terra, i on sobretot se celebra i lloa des de la fe Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església. Volem que aquest Mil·lenari Jove sigui un signe preciós de comunió de les nostres diòcesis i alhora un regal de present i de futur, ple d'alegria i d'esperança de les Esglésies que pelegrinen a Catalunya.

Que la Mare de Déu de Montserrat, Patrona de Catalunya, vetlli i cuidi les nostres diòcesis, les nostres famílies i tots aquells amb qui compartim el goig d'aquesta terra i amb qui som cridats a viure en sincera fraternitat i amor evangèlic.

*Rosa d'abril, Morena de la serra, de Montserrat estel: il·lumineu la catalana terra,
guieu-nos cap al cel.*

Els vostres bisbes

Tarragona, 27 de maig del 2025

Carta dels bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya al Poble de Déu i especialment als adults que han estat iniciats a la vida cristiana els últims vint-i-cinc anys

CELEBRACIÓ DEL 25È ANIVERSARI DE LA INSTAURACIÓ DEL CATECUMENAT

Benvolguts cristians de les diòcesis amb seu a Catalunya:

El mes d'abril de l'any 2000 es va publicar el *Directori de pastoral sacramental*, fruit del Concili Provincial Tarraconense i signat per tots els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya. En aquell document quedava instaurat el CATECUMENAT, tal com s'indica en el núm. 1: «La preocupació materna de l'Església per l'educació dels cridats a la fe es manifesta oferint-los la institució del catecumenat, que no és una simple exposició de dogmes i de manaments, ans una formació i aprenentatge de tota la vida cristiana degudament allargat, a través dels quals els deixebles s'uneixen amb llur Mestre, Crist. Aquesta és efectivament la preocupació de cadascuna de les nostres Esglésies i, per això, hi instituïm EL CATECUMENAT.»

Aquest any celebrem el 25è aniversari de la instauració del catecumenat a les nostres diòcesis. Des d'aleshores ja són moltes les persones que han rebut els sagraments de la iniciació després de seguir un procés catecumenal. Els vostres bisbes creiem que val la pena de celebrar aquest aniversari per a fer més visible i conscienciar les nostres Esglésies diocesanes i les comunitats parroquials d'aquesta realitat creixent, com és la del nombre de peticions per part d'infants no-batejats i en edat catequètica, i d'adults que demanen el baptisme i iniciar-se a la vida cristiana.

Per això, recollint el suggeriment dels delegats de Catecumenat de les diòcesis que formen part del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), us convoquem a celebrar aquest esdeveniment el pròxim dissabte 11 d'octubre a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona. L'acte transcorrerà de les 11 del matí fins a 2/4 de 2 i consistirà en una explicació catequètica de la basílica i la celebració de l'eucaristia.

Són convocats a participar en aquest acte, de manera particular, aquells adults que han estat iniciats a la vida cristiana, rebent els sagraments del baptisme, la confirmació i l'Eucaristia, durant aquests vint-i-cinc anys, en les nostres diòcesis. També convidem a participar-hi les seves famílies, així com els delegats i delegades de Catequesi i de Catecumenat, els equips dels Serveis diocesans per al Catecumenat, preveres i acompanyants (catequistes). Demanem als Serveis per al Catecumenat de les nostres diòcesis que contactin amb totes aquestes persones i famílies per tal de convidar-les a participar en aquest acte. A través del Secretariat Interdiocesà de Catequesi es coordinarà l'organització d'aquesta celebració i també el procediment per a accedir a la basílica.

Veritablement, els catecúmens són un do de l'Esperit Sant que mostra que continua cridant a seguir Jesús i esdevenir-ne deixebles, i una oportunitat per a l'Església, cridada a la missió i l'evangelització de la nostra societat.

Esperant de trobar-nos i celebrar la nova vida en Crist, demanem que santa Maria, Mare de l'Església, acompanyi la maternitat rejoyenida de la seva Església.

- + Joan Josep Omella Omella, cardenal arquebisbe de Barcelona
- + Joan Planellas Barnosell, arquebisbe de Tarragona i primat
- + Romà Casanova Casanova, bisbe de Vic
- + Salvador Cristau Coll, bisbe de Terrassa
- + Francesc Conesa Ferrer, bisbe de Solsona
- + Sergi Gordo Martínez, bisbe de Tortosa
- + Octavi Vilà Mayo, bisbe de Girona
- + Josep-Lluís Serrano Pentinat, bisbe d'Urgell
- + Xabier Gómez García, bisbe de Sant Feliu de Llobregat
- + Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida
- + Javier Vilanova Pellissa, bisbe auxiliar de Barcelona
- + David Abadías Aurín, bisbe auxiliar de Barcelona

1 de setembre del 2025

Convivències dels seminaristes del Seminari Major Interdiocesà

Els dies 9 i 10 de setembre es varen celebrar les habituals convivències dels seminaristes del Seminari Major Interdiocesà, al Casal La Salle de Pereres (Veciana). Presidides pel bisbe de Vic, Romà Casanova, bisbe delegat de la Conferència Episcopal Tarraconense per a aquest Seminari, les convivències fomentaren la reflexió i la pregària, creant espais de diàleg i d'intercanvi d'impressions, abans de començar el curs.

Hi participaren més de trenta seminaristes, tres dels quals d'aquest bisbat de Vic. Acompanyant-los, hi havia Mn. Pere Oliva, prevere de la nostra diòcesi i rector del Seminari Major, i Mn. Jaume Casamitjana, rector del Seminari diocesà de Vic.

Crònica de la celebració del 25è aniversari de la instauració del catecumenat a les diòcesis amb seu a Catalunya

El dissabte 11 d'octubre, al matí, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, es va celebrar el 25è aniversari de la instauració del catecumenat a les diòcesis amb seu a Catalunya, que va fer més visible el creixent nombre de peticions tant d'infants en edat catequètica com d'adults que demanen d'iniciar-se en la vida cristiana. La trobada, doncs, posà en relleu aquesta realitat cada vegada més present en les parròquies catalanes.

La trobada, convocada pels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense i organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi, va consistir en una explicació catequètica sobre la basílica de la Sagrada Família, a càrrec del Sr. Francesc Figueras, i en la celebració eucarística presidida pel cardenal i arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella, concelebrada pel nostre bisbe Romà, pel bisbe de Solsona, Mons. Francesc Conesa, pel bisbe de Tortosa, Mons. Sergi Gordo, pel bisbe de Girona, Mons. Octavi Vilà, pel bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau, pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Javier Vilanova, i pel bisbe auxiliar emèrit de València, Mons. Javier Salinas. Així mateix, concelebraren preveres diocesans, entre ells els delegats episcopals de Catequesi i Catecumenat del bisbat de Vic.

Significativa l'assistència de prop de nou-centes persones, especialment la dels adults batejats entre els anys 2000 i 2025, com a signe d'agraïment per un quart de segle de vida del catecumenat, així com famílies d'aquests adults, equips diocesans de catequesi i catecumenat, catequistes i acompanyants. De la diòcesi de Vic s'hi feren presents quaranta fidels.

Inauguració del curs 2025-2026 del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya

El matí del dilluns 13 d'octubre es va celebrar la inauguració del curs 2025-2026 del Seminari Major Interdiocesà. S'inicià amb l'eucaristia, presidida pel cardenal Joan Josep Omella. La principal novetat del curs és la incorporació de l'arquebisbat de Barcelona i la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat al Seminari Major.

Gabinet d'Informació de l'Església a Catalunya

Santiago Grimau Ferré

En l'acte, Mn. Pere Oliva, rector del Seminari, va ressaltar la diversitat de realitats pastorals dins el Seminari i la importància de la formació comuna, tal com, va recordar, deia el papa Francesc, és a dir, que els seminaristes poguessin treballar junts, encara que les realitats diocesanes fossin diferents. Actualment, el Seminari Major Interdiocesà de Catalunya acull cinquanta-quatre seminaristes.

Reunió núm. 260 de la Conferència Episcopal Tarraconense

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, a excepció del bisbe de Tortosa, que no va poder assistir-hi a causa dels aiguats caiguts en aquella zona, es varen reunir, els dies 13 i 14 d'octubre, al Seminari Conciliar de Barcelona. En aquesta reunió hi participà per primera vegada Mons. Daniel Palau Valero, bisbe de Lleida.

1. Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic i bisbe delegat per al Seminari Major Interdiocesà (SIM), va informar dels passos realitzats fins al moment arran de la incorporació de l'arquebisbat de Barcelona i del bisbat de Sant Feliu de Llobregat al SIM i la constitució del nou equip de formadors. Actualment, hi ha cinquanta-quatre seminaristes repartits en les diferents etapes (propedèutica-introductòria, discipular-filosòfica, configurativa-teològica i pastoral). A més, hi ha altres vint seminaristes al Seminari de Terrassa que comparteixen amb els altres la dimensió acadèmica a l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

2. Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona i referent del procés d'implementació del Sínode sobre la sinodalitat a la Conferència Episcopal Espanyola, va presentar la proposta d'itinerari de treball a les diòcesis així com els materials que ja s'han elaborat, convidant a situar aquest itinerari d'implementació en relació amb les propostes pastorals que ja es tenen previstes a cada diòcesi.

3. Els bisbes varen rebre la visita de l'Hble. Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica de la Generalitat de Catalunya, per a analitzar diversos àmbits de col·laboració entre la Generalitat i l'Església catalana. Per part del Departament de Justícia hi assistiren, també, la secretària general, Maite Casado, i el director general d'Afers Religiosos, Ramon Bassas.

Santiago Grimau Ferré

Durant la reunió es varen abordar qüestions com l'assistència religiosa als centres penitenciaris i hospitalaris, la gestió del patrimoni cultural eclesiàstic, l'educació religiosa a les aules i l'habitatge social. Igualment, la trobada permeté d'avançar en la coordinació de projectes conjunts entre l'Administració i la Conferència Episcopal, amb l'objectiu de garantir un marc de cooperació estable en matèria d'atenció religiosa i gestió del patrimoni.

4. Es va presentar als bisbes la publicació *Església Catòlica. Diòcesis amb seu a Catalunya. Memòria 2024*, preparada pel Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), que recull d'una manera visual l'activitat realitzada en el conjunt de les diòcesis en els diversos camps de la seva acció evangelitzadora, celebrativa i assistencial.

5. Els bisbes varen rebre informació per part dels responsables de diversos secretariats de la CET de les iniciatives que s'estan treballant:

- a) Mons. Romà Casanova, bisbe president del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Familiar, sobre la proposta de realitzar una jornada anual de pregària i sensibilització sobre el fet de la prematuritat, el dol gestacional, neonatal, perinatal i els seus efectes en les famílies que ho han patit i ho pateixen, el segon diumenge d'octubre.
- b) Mn. Joan Bajo, director del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut, Mn. Sebastià Aupí, delegat episcopal de Girona, i la Sra. Carmen Benito, directora del Secretariat de Barcelona, varen informar del procés d'elaboració d'un conveni marc amb el Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya i la presentació de la Guia del programa FLAMMA, de seguiment de l'atenció religiosa als hospitals.
- c) A partir de la proposta presentada pel Sr. Salvador Busquets, president de Càritas Catalunya, es va acordar la contractació d'una persona que faci les funcions de comissionada de la CET per a la creació i l'acompanyament de comunitats acollidores, en relació i amb el suport de Càritas Catalunya.
- d) El Sr. Rafael Muñoz, director del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya (SIERC), va compartir diversos temes del moment que viu el món educatiu, especialment pel que fa a la classe de religió, tant a l'escola concertada com a la pública, i la proposta de l'assignatura de cultura religiosa.
- e) També es varen rebre les darreres indiccions respecte a la trobada de joves de Catalunya, el pròxim dissabte dia 25 d'octubre, a Montserrat, amb motiu del Mil·lenari del monestir.

6. Els bisbes varen acordar nomenar Mons. Daniel Palau Valero bisbe president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS).

El dimarts, els arquebisbes i bisbes varen participar en la inauguració del curs acadèmic 2025-2026 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià, que, en aquesta ocasió, tingué lloc a la basílica de la Sagrada Família, marcant així l'inici dels actes amb motiu del centenari de la mort de l'arquitecte Antoni Gaudí.

Acte inaugural del curs acadèmic 2025-2026 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

El dia 14 d'octubre es va celebrar, a la basílica de la Sagrada Família de Barcelona, la inauguració del curs acadèmic 2025-2026 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià.

La jornada va començar amb una missa presidida pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona i Gran Cancellier de l'AUSP, i concelebrada per bisbes de les diòcesis de Catalunya, a excepció del bisbe de Tortosa, que no hi pogué assistir a causa del temporal que afectava aquella zona. Hi havia també el cardenal Lluís Martínez Sistach, emèrit de Barcelona, i el Sr. Ramon Bassas, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat.

Santiago Grimau Ferré

La inauguració del curs es va fer a la cripta de la basílica, on, després de la benvinguda a càrrec del mateix cardenal, prengué la paraula el Dr. Marcos Aceituno, secretari general de l'Ateneu, per presentar la memòria acadèmica del curs 2024-2025. Seguidament, la lliçó inaugural, «L'arquitectura de Gaudí per a la Sagrada Família eleva l'esperit cap a Déu», a càrrec del Dr. Jordi Faulí, arquitecte-director de les obres i professor de la Facultat d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes Antoni Gaudí. El conferenciant va descriure la basílica de la Sagrada Família posant èmfasi en les qualitats arquitectòniques més rellevants que *Antoni Gaudí* projectà i construí amb l'objectiu d'aconseguir que els qui hi entressin se sentissin prop de Déu. També explicà com Gaudí havia pensat i estructurat el projecte per a ser construït en el futur.

Acabada la lliçó inaugural, fou el torn del Dr. Joan Torra, rector de l'AUSP, que va donar a conèixer les novetats del curs i anuncià el contingut del congrés internacional dedicat a la figura del Venerable Antoni Gaudí, que se celebrarà els dies 25, 26 i 27 de febrer de l'any vinent, amb el títol «Gaudí: art, bellesa, misteri».

Reunió de les Delegacions de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya

Els titulars de les Delegacions de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya es varen reunir el dia 21 d'octubre per coordinar i compartir les iniciatives missioneres de cara al curs 2025-2026. La trobada fou presidida per Mons. Josep Lluís Serrano, bisbe d'Urgell, responsable de Missions de la Conferència Episcopal Tarraconense i membre de la Comissió Episcopal per a les Missions i la Cooperació entre les Esglésies de la Conferència Episcopal Espanyola. Mons. Serrano va agafar el relleu d'aquesta responsabilitat de Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de l'arquebisbat de Barcelona.

Giec

Entre altres qüestions, es va fer una valoració de la Trobada Interdiocesana de Missions, celebrada a Tortosa el setembre passat, en la qual s'inicià un treball d'anàlisi en clau de futur del servei que donen les delegacions de missions arreu de les diòcesis. També s'aprofità l'ocasió per a fer una valoració positiva de la Jornada del Domund

2025, celebrada el 19 d'octubre, amb agraïment a les comunitats parroquials, escolars i religiosos i religioses del territori.

Igualment, es varen concretar els espais de treball i de trobada previstos durant l'any (reunions, jornades i activitats formatives) i s'inicià la preparació de l'Advent Missioner 2025 i de la Jornada de la Infància Missionera 2026. Pel que fa a projectes i activitats conjuntes, es confirmà la continuïtat de la iniciativa del Tren Missioner per a l'octubre del 2026, orientada a la sensibilització missionera especialment entre infants i joves, sobre la realitat de les missions, i fomentar la seva implicació en les activitats de caràcter missioner.

La trobada va refermar el compromís de les delegacions de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya de treballar de manera conjunta i en comunió, amb l'objectiu de garantir la continuïtat i l'eficàcia de les iniciatives missioneres i de consolidar un teixit de col·laboració que mantingui viva la dimensió missionera de l'Església en totes les diòcesis del territori.

Mil·lenari Jove a Montserrat

El dissabte dia 25 d'octubre fou l'ocasió dels joves de les diòcesis catalanes de celebrar els mil anys de la fundació del monestir de Montserrat. Anunciat com a *Mil·lenari Jove*, l'acte va comptar amb la participació de prop de vuit-cents joves vinguts de totes les diòcesis de Catalunya. De la delegació del bisbat de Vic s'hi feren presents més de setanta adolescents i joves provinents de les parròquies d'Aiguafreda, Igualada, Manlleu, Manresa, Moià, Ripoll, Sant Hilari Sacalm i Vic. Molts d'ells arribaren a peu al monestir havent fet ruta des de Collbató, acompanyats pel senyor bisbe. Hi participaren, també, cinc preveres, un diaca i dos seminaristes de la diòcesi.

L'acolliment a la basílica va incloure cants i la ponència d'un testimoni de fe, seguida per la celebració de l'eucaristia, que fou molt participada; presidida per Joan Planellas, arquebisbe de Tarragona, va ser concelebrada pels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, entre ells el bisbe Romà Casanova, l'abat de Montserrat i el cardenal Américo Manuel Alves, que havia encapçalat la Fundació JMJ, organisme responsable d'organitzar la Jornada Mundial de la Joventut a Portugal l'agost del 2023. Cal fer especial menció de la col·lecta solidària, que es destinarà íntegrament a la comunitat cristiana de Gaza, com a signe de fraternitat amb els qui pateixen la guerra i la persecució.

Giec

Acabada la missa, les delegacions varen fer una ofrena floral a la Mare de Déu de Montserrat, seguida del cant del Virolai, símbol de la devoció mariana catalana. Molts dels joves pujaren a venerar la santa imatge. La jornada acabà amb un dinar fraternal al camí del Viacrucis.

